

LES OVER MOZES

 Goed. God zegene u, broeder Neville. Goedemorgen, vrienden. Ik moet af en toe kijken om te weten of het morgen of avond is. Wel, ik ben blij om hier te zijn vanochtend. Het is warm, en u geeft zeker een warme ontvangst. Wij hebben geen lentetijd meer; wij hebben zomer en winter hier, nietwaar? Alles lijkt uit balans te zijn, hoe dan ook.

² Wel, wat mij laat maakte, ik—ik maak het huis schoon. En ik was overal stijf vanmorgen. En ik stond tijdig op met voldoende tijd, maar ik besepte niet hoe een vrouw zo veel werk te doen heeft, zij moeten drie kinderen klaar maken en dan naar zondagsschool te gaan. Tjonge! Heel wat te doen, meer dan ik dacht dat er was. En ik dacht: “Welnu, . . .” Gisteravond werkte ik, en—en ik—ik kwam terug van het evangelieveld. . . . My, is het niet moeilijk om hulp te krijgen? Hum! Ik had vijfendertig dollar per week aangeboden voor iemand om op de baby te passen, en niemand wilde het doen.

³ Een kerel schreef een stukje in de krant hier niet lang geleden. Natuurlijk heeft dit er niets mee te maken. Zei dat hij hier was, een of andere politicus hier in Kentucky, zei dat hij twee keer in het leger was geweest, hij werd drie keer verwond, als een held, hij had als burger in de buurt gewoond, hij had vele dingen gedaan, redde het leven van twee kinderen, en de ene uit een beek en de andere uit iets anders, ben vergeten wat hij allemaal moest doen. En uiteindelijk dacht hij, wel, zij moeten de buurt in orde houden, hij zou zich kandidaat stellen. En toen hij dat deed, uit honderdduizend mensen kreeg hij vijf stemmen. Hij vroeg aan de sheriff of hij een afgezaagd jachtgeweer kon hebben om hem te helpen uit de buurt te komen, vertelde dat het gevaarlijk was om zelfs in de stad te wonen. Hij had niet genoeg vrienden om hem te helpen om uit de stad te komen. Dat is dus Amerikaanse dankbaarheid, nietwaar? Dat is juist. In Amerika, hoe meer je doet, hoe meer er van je verwacht wordt te doen. Dat is juist, hoe meer van je wordt verwacht.

⁴ Wel, ik wil vanmorgen mijn complimenten geven hoe proper en mooi de kerk eruitziet. En toen ik naar voren kwam, hadden zij een deur daar om een betere ontluchting te geven. Dat is dus erg lief, wie het hier ook was in de beheerraad, en die hielp om dit aan te sporen. Dat was zeker heel fijn, en het is heel netjes gedaan. Ik denk dat broeder Hall, als ik mij niet vergis, het heeft gedaan. Dat is heel mooi gedaan.

⁵ Nu, het is een beetje laat, maar u weet hoe heiligheidsmensen zijn. Zie, er is geen bepaalde tijd, nietwaar, broeder Slaughter,

broeder Deitsman? [De broeders en anderen zeggen: “Nee.”—Red.] Gewoon alles zoals wij het maar nemen.

⁶ Hadden wonderbare samenkomsten in het zuiden! Maar ik kon slechts enkele dagen geleden spreken. Ik predikte vier maanden op een rij en ik had niet voldoende stem om zelfs te—zelfs te fluisteren. Ik moest gewoon tegen mijn vrouw wat gebaren maken, weet u, van wat ik wilde, en het is zo wat. . . En dan nadien, en op weg hiernaartoe waar het nogal wat van dit hypocriete weer werd die wij hebben gehad (wel, koud de ene dag en heet de volgende) kreeg ik een waarlijk echte ouderwetse griep. En ik stond een paar dagen geleden op en begon weer. En dus zijn wij de goede Heer toch dankbaar voor al Zijn goedheid en genade voor ons, en—en hoe goed Hij is geweest. Hadden wonderbare samenkomsten daarginder en de Heer zegende ons buitengewoon overvloedig.

⁷ En gisteravond rond middernacht vroeg broeder Wood mij om naar zijn huis te gaan, en broeder Arganbright aan de telefoon die wilde dat ik zou beginnen in Zwitserland. Het is dus te druk, voor een oude man.

⁸ Dus, wel, onze volgende samenkomst begint op de elfde van deze komende maand, in de Cadle Tabernacle in Indianapolis. In de—in de Cadle Tabernacle in Indianapolis, van de elfde tot en met de vijftiende. En dan, van daar naar—naar Minnea- . . . Minneapolis; van Indianapolis naar Minneapolis, Christelijke Zakenlieden.

⁹ Nu, ik denk dat broeder Neville mij belde, en ik wilde tonen . . . mijn dankbaarheid uitdrukken aan hem en het Neville trio dat langskwam en voor mij zong voor die begrafenis die ik eergisteren hield. En ik vroeg broeder Neville; hadden geen zangers, de Liddick familie niet, toen meneer Liddick naar huis was gegaan naar Glorie. En zeker . . . indien zijn zoon, ik zie hem hier niet; en ik ontdekte later dat het een pleegzoon was. Wetend dat zijn papa aan het sterven was, ongered, kwam hij snel voordien naar mijn huis toe om mij te halen, en zijn papa werd gered voordat hij stierf. De grootste zaak dus die de jongen ooit heeft gedaan was om iemand te komen halen om te bidden voor zijn papa voordat hij heenging. En het Neville trio kwam en heeft heel lieflijk voor hen gezongen.

¹⁰ En dus heeft broeder Neville mij gevraagd of ik zou spreken vanmorgen en ook vanavond. Dus, bemerk u dat de Schrift zegt: “Vraag overvloedig zodat u . . .” Dus, broeder Neville is zeker Schriftuurlijk over die dingen, heel erg zelfs! En dus, ik zal mijn best doen.

¹¹ Nu, ik zei vanochtend, aangezien dat het Moederdag is, en wij willen tot de—tot de kleine kinderen spreken. Ik dacht dat deze morgen een goede tijd zou zijn voor—voor kleine kinderen. Nu, ik denk dat de dag van moeder . . .

¹² Nu, er is niets lieflijker op aarde, waarvan wij weten, dan een ware, echte moeder. God zegene haar dappere ziel, een echte, echte moeder. Maar wij hebben zo veel plaatsvervangers vandaag die—die “moeder” worden genoemd, die geen moeder zijn; ze zijn slechts vrouwen die kinderen hebben, maar geen moeder. Een ouderwetse moeder is er één die voor haar gezin zorgt, en niet buiten ligt, naar deze sociale vergaderingen en dansfeesten toe, en de hele nacht, roken, drinken, en komt naar huis. Zij verdient die heilige naam van moeder niet. Zij is slechts een vrouw, dat is alles, die een kind opvoedt; maar geen moeder, want *moeder* heeft een andere betekenis. Nu, ik—ik denk als u . . .

¹³ Nu, betreffende Moederdag, ik wil mijzelf heel goed uitdrukken. Ik heb zelf een oude grijsjarige moeder die daar zit. En ik denk, een dag, in orde; maar iedere dag behoort een moederdag te zijn, niet slechts eenmaal in het jaar. En de reden dat deze Moederdag dingen nu gebeuren . . .

¹⁴ En ik zie dat wij maar een handjevol hebben, en wij kennen elkaar allemaal. Wij zijn mensen van uit de buurt, en dat is de reden dat wij op deze wijze gaan spreken.

¹⁵ Ik denk dat een moeder elke dag op dezelfde wijze gerespecteerd behoort te worden, dat is juist, een echte moeder. En, maar deze dag die zij Moederdag noemen, is niets anders in de wereld dan een grote commerciële onzin om slechts de mensen van hun geld te beroven. En het is een schande voor moeder, een Moederdag, om één keer in het jaar: “Wel, wij gaan haar niet bezoeken maar wij zullen haar een kleine ruiker bloemen opsturen en dat maakt het in orde.” Dat is niet moeder! Goeie genade! Een echte moeder is een vrouw die u . . . degene die u grootbracht, en u heeft haar lief, en u ziet haar en spreekt met haar de hele tijd. U drukt uw liefde naar haar de hele tijd uit, niet slechts op één dag in het jaar.

¹⁶ Maar, even voordat ik mijn klein verhaal begin te vertellen, zou ik dit graag willen uitdrukken en hervatten . . . Sommigen van u, velen van u zijn gestorven, velen zijn heengegaan sinds dit werd gedaan. Het was in 1933.

¹⁷ Heeft u het gezien in de krant enkele dagen geleden op een avond waar die vrouw die man doodde? Gooide hem buiten op haar afrit en reed gewoon achterwaarts heen en weer over hem heen met haar auto tot zij hem helemaal op de weg verpletterde. En toen zei hij, de—de advocaten enzovoort, zeiden: “Veroordeelt dat uw geweten niet?”

Zij zei: “God en ik zijn het beu van hoe vrouwen behandeld worden.” Hm! Ja, zij is een idool. Dat is juist. “Worden het beu.” Hoe laag kan deze natie zich verlagen? Hoe ver kunnen wij gaan zonder Goddelijk oordeel, vraag ik mij af. “God en ik”? Als God schuldig was aan al de onzin die Hem werd opgelegd, zou Hij God niet zijn, dat is alles. “God en ik”? Tjonge! God heeft niets

te doen met zulke zaken. Vraag mij af wanneer zij ginder in de kweiling is, hoe zij dan erover gaat denken? O!

¹⁸ Amerika! Nu onthoud, als u dit niet heeft opgeschreven, schrijf het op. Dit is mijn voorspelling. Zie? In 1933 toen wij hier diensten hielden waar de oude, ik geloof dat de Church of Christ daar nu is, het was vroeger de oude. . . Het staat precies hier, broeder Neville, precies rechtdoor. Charlie Kern woonde daar vroeger. Hoe. . . Weeshuis hier op Meigs Avenue. In 1933, ik had net een 1933 Ford gekregen, en ik droeg het op die ochtend aan de Heer. En, voordat ik van huis vertrok, zag ik een visioen. Ik heb het opgeschreven, oud geel papier, wacht nog steeds, in een Bijbel. Ik zag de eindtijd naderen.

¹⁹ En, u, hoevelen kunnen zich herinneren hoe een auto in 1933 eruitzag in die tijd? O, het was zo'n beetje zo in de lijn, en ging helemaal omhoog achteraan en afgehakt voor het aanhangen van de reserveband. Ik zag een visioen waar "voor de Komst van de Heer, dat auto's eruit zouden zien als een ei". Hoevelen herinneren zich die voorspelling? Is er nog iemand hier? Broeder Seward is heengegaan. En ik denk. . . Het was in 1933 toen wij diensten hier hielden. Ik denk dat zij bijna allen zijn heengegaan nu, sinds die tijd.

²⁰ En ik voorspelde dat "Amerika, hun nummer één god, zou vrouwen zijn". Dat is wat het is. Alles is gemodelleerd naar Hollywood. Ik heb dingen geregistreerd uit het FBI-bestand die u gewoon in stukken zouden schokken, om het u slechts te vertellen, waar er. . . En het schandaal over deze filmsterren, er is geen één van hen, nauwelijks, die geen prostituee is. En het FBI heeft het onlangs naar buiten gebracht. Ik heb het van hun eigen dossier-bestand. En dus, zij leven allemaal weg, zelfs deze filmsterren, waar hij bewees dat zij daar binnen gingen en hen oppikten, met mannen leefden, vijfentwintig en vijftig dollar per nacht, de man, overal rond Hollywood en overal, hadden privéwoningen en mannen daar binnen waar zij hen uit naar deze mensen toe stuurden. En dat is waar wij naar kijken, televisie en—en hier buiten op die schermen en dergelijke, en laten onze kinderen dat een idool noemen. En dat dan *moeder* noemen? Dat is heel ver weg van moeder te zijn. Dat is vuiligheid. Dat is het precies. En toch geven zij de toon aan van de dag. We laten hen. . . de soort kleren die zij dragen, kijk hoe de Amerikaanse vrouwen zich precies op dezelfde overdreven manier aankleden zoals hen, en zo. Zeker. En Amerika's god is een vrouw. Niet Jehova; zij hebben zich Ervan afgekeerd. Niet voor *moeder* nu, leg dat nu opzij, dat is iets heiligs waarover wij gaan spreken; maar ik bedoel *vrouw*.

²¹ En onthoud, ik voorspel dat voor de grote totale vernietiging, en ik zeg niet dat de Heer mij dit vertelde, maar ik geloof dat iets zal gaan gebeuren of tussen nu of rond die tijd in '77. Het zou in dit uur kunnen komen. Maar tussen nu en '77 voorspel ik dat

of een grote verwoesting of een totale vernietiging van de hele aarde, tussen nu en '77.

22 Ik voorspelde het, in 1933, voorspelde ik dat vrouwen steeds minder moreel zouden hebben en dat de natie steeds lager zou blijven vallen, en dat zij nog steeds aan moeder zouden blijven vastklampen, of aan iets als moeder, zo, tot zij, tot een vrouw een idool zou worden. En na een tijd “dat Amerika door een vrouw geregeerd zou worden”. Schrijf het neer en zie of het niet juist is. Een vrouw zal de plaats innemen van een president of iets, van groot, een hoge macht in Amerika.

23 Wanneer, ik zeg dit met respect, dames, wanneer een vrouw weg van de keuken komt, is zij niet op haar plaats. Dat is juist. Daar is waar zij thuishoort. Daarbuiten heeft zij geen plaats. En, nu, ik ben niet hard tegen hen, maar ik vertel slechts wat de Waarheid is en wat de Bijbel... Het was vroeger de man die het hoofd van het huis was, maar dat was in Bijbelse dagen. Hij is het niet meer. Hij is de pop, of hij is een... of de babysitter of zoiets. En nu, nee hoor, zij willen voor de hondjes zorgen, geboortebeperving toepassen en een klein oud hondje in hun armen de hele tijd meenemen, zodat u de hele nacht kunt rondgaan.

24 Ik—ik spreek niet over moeder. God zegene hen. Dat is wat het land nu bij elkaar houdt, half, is een echte, goede, heilige, God-geredde moeder. Dat is juist.

25 Maar de schande van hoe gedegeneerd dat onze vrouwen zijn! Ik haalde een artikel uit de krant dat ik uitgeknipt heb na deze laatste Wereldoorlog, nummer twee, waar stond: “Waar is de moraal van de Amerikaanse vrouwen naartoe, hoe, na zes maanden overzee, vier op de vijf soldaten van hun vrouwen gescheiden waren en die waren met een andere man getrouwd?” En konden zelfs niet wachten tot zij van overzee terugkwamen, soldaten daarginder die op het slagveld stierven! Die persoon die dat doet is niet waardig om moeder genoemd te worden, die heilige naam. Nee hoor. Dus, ik ben altijd “vrouwenhater” genoemd, maar dat ben ik niet. Ik denk dat een vrouw een wonderbaar iets is, en vooral een moeder. Maar zij behoren op hun plaatsen te zijn en de plaats van de man niet in te nemen en de plaats van God niet in te nemen.

26 En vanmorgen hoorde ik iemand in een heiligheidskerk zeggen dat “een moeder de sterren van de Hemel regeert” en dergelijke. Ik kan mij inbeelden hoe katholieken dat zouden doen, voor de maagd Maria enzovoort op die wijze, wat, van die dode vrouwen te aanbidden, Sint Cecilia en dergelijke, wat de hoogste vorm van spiritisme is. Dat is het enige wat het is. Als iets met de doden bemiddelt is het spiritisme. Er is dus maar één Bemiddelaar tussen God en de mens, en dat is Christus Jezus. Dat is juist. Geen andere heilige, helemaal niets buiten de Heer

Jezus Christus is de Enige Die Bemiddelaar is tussen God en de mens. Maar wanneer ik de kerken zie, zelfs van achter de kansel al de heiligheid van Christus weg te nemen en aan moeder geven, al de heiligheid weggenomen, dan—dan beginnen zij en daar hebt u het.

²⁷ Dus, maar er bestaat nog een echte moeder. Prijs God! Net zoals wanneer u een hypocriet ziet, bestaat er een echte Christen die werkelijk het leven leeft. Waar u een voordeel hebt, hebt u een nadeel. Dat is precies juist. En nu, dat soort van moeder en dat soort kind, daarover willen wij nu spreken in de Bijbel.

²⁸ Nu, ik vraag mij af, hoeveel kleine jongens en meisjes hebben wij hier vanmorgen. Als u broeder Nevilles uitzending gisteren hoorde. . . Hoeveel kleine jongens en meisjes zouden hier naar voren willen komen en in de eerste rij zitten terwijl ik tot jullie spreek? Zouden jullie hier naar voren willen komen? Er zijn een, twee, drie, vier, vijf stoelen hier; één hier, zes, en enkele kleine stoelen langs hier. Zou je naar voren willen komen, enigen van jullie kleine kerels die zonder jullie mama kunnen gaan, en hier voor willen komen? Je bent meer dan welkom! De moeders komen. . . [Broeder Neville zegt: "Er zijn er nog meer; de meeste van hen zijn in de zondagsschoolzaal."—Red.] O, zij zijn in de zondagsschoolzaal. Wel, dat is in orde. Wij zullen een paar minuten wachten en spreken, en zij zullen over een paar minuten uitgelaten zijn. En wij laten van die kleine zwarte en bruine en blauwe ogen hier voor bijeenkomen en—en spreken tegen een ieder van hen. Nu, hoevelen hebben de Heer lief? Zeg: "Amen." [Samenkomst zegt: "Amen!"] Goed.

²⁹ Nu, ik wil tegen de moeders en de kinderen spreken, en het wordt aan hen gericht.

³⁰ Vanavond, zo de Heer wil, wil ik spreken over het eerste wonder dat Jezus verrichtte, en hoe het werd gedaan, en met welke kracht, en wat Hij deed toen Hij Zijn. . . Hoevelen weten wat het eerste wonder was dat Hij deed? Zeg het, allen samen: "Veranderde het water in wijn." Dat is juist, het eerste wonder die Hij verrichtte. Nu, zo de Heer wil. Toen ik vanmorgen studeerde kwam het gewoon naar boven in mijn gedachten.

³¹ Ik zie dat wij vanmorgen onze goede vriend meneer en mevrouw Yeker daar achterin hebben, geloof ik. Ik merkte hen toevallig op toen ik deze kant rond de pilaar kwam. Onlangs liet ik me onderzoeken; ik moet me regelmatig laten onderzoeken omwille mijn overzeese verplichtingen. En toen ik eruit kwam, wie ontmoette ik dan meneer en mevrouw Yeker die daar buiten in de wacht—wachtzaal zaten.

³² Dr. Schoen, in Louisville, een heel fijne Christelijke broeder. Ik zeg het u, ik heb daar een echte man ontmoet, een echte die in God geloofde en zijn vertrouwen erin plaatst. Weet u wat? Ik zal het u vertellen. Ik vind meer dokters die in Goddelijke genezing

geloven dan ik predikers kan vinden. Dat is juist. U spreekt met hen. Zei: “Zeker.” En toen hij . . . Toen ik ging vertrekken, nam hij mijn hand, hij zei: “Broeder Branham, u doet meer voor de mensheid dan ik ooit zou kunnen doen.” Hij zei: “Dat is juist.” Zei: “U kunt mensen helpen die ik zelfs niet kan bereiken.” Zei: “Dat is juist.”

³³ Ik zei: “Wel, natuurlijk kunt u dichtnaaien of een bot zetten of zoiets. Maar God doet de genezing.”

³⁴ Hij zei: “Dat is juist.” Amen. O, ik zie graag ruimdenkende mensen met gezond verstand. Ik denk aan chirurgie, en aan medische dokters, en aan chiropracticus, osteopathie, Goddelijke genezing, en alles bij elkaar, als iets daarvan iemand kan helpen, ben ik daarvoor. En wanneer u een dokter hebt die een prediker veroordeelt, de prediker die een dokter veroordeelt, en een osteopaat die een—een chirurg veroordeelt, de chirurg die een medische dokter veroordeelt, kunt u hier van uitgaan dat er ergens een zelfzuchtig motief is. Dat is juist, want een ieder van hen heeft bewezen dat zij iemand helpen. Dat is precies juist.

³⁵ Nu, het komt erop aan, denk ik, of onze motieven juist zijn, en onze harten oprecht voor de mensen zijn, behoren wij allen samen te werken om onze medemens te helpen, om het leven makkelijker te maken. En dan zijn uw motieven onzelfzuchtig, u prijst God Die alle dingen vrijelijk geeft. Amen. Ja, meneer. O, wij behoren nergens enige zelfzuchtigheid te hebben; het behoort perfect te zijn.

³⁶ Als de chiropraktijk *deze* kan helpen, en de osteopaat *deze* kan helpen, de chirurgie *deze* kan helpen, en iets anders *die* kan helpen, laat ons voor ze allemaal bidden, amen, dat God gewoon Zijn geliefde mensen zal helpen om gezond en gelukkig te zijn. Want wij hebben niet veel tijd om hier te verblijven, slechts enkele dagen en dan zijn wij op weg, ergens anders naartoe. Dus, wat wij proberen te doen is het leven een beetje gemakkelijker te maken zodat u een betere tijd kunt hebben terwijl u hier bent. Amen.

³⁷ Nu, met deze gedachte, laten wij onze hoofden buigen voordat wij de Bijbel openslaan, en tot onze lieflijke Redder spreken.

³⁸ Onze lieflijke, Hemelse Vader, wij komen zo nederig vanmorgen in Uw Tegenwoordigheid en danken U boven alles dat ooit op aarde was, of ooit zal zijn, voor de Heer Jezus Christus. Want Hij was Degene die de mens en God samenbracht, en verzoende wij arme onwaardige, ongoddelijke vreemdelingen, weg van God, door—door eigen keuze, wij maakten onze eigen keuze en wandelden weg van Hem. En Hij was zo goed om te komen, en toen wij onbehaaglijk voor God waren, toen wij zondaars waren, weg van God, verzoende Hij ons terug naar de Vader, door de uitstorting van Zijn Eigen Bloed.

39 Hoe wij U danken voor Hem! En staat vandaag als Bemiddelaar, de Enige tussen God en de mens, Die kan maken dat een gebed in de Tegenwoordigheid van God komt, door het platform van Zijn Eigen Bloed dat Hij van aarde naar Glorie uitstortte. Kwam op deze aarde bij wijze van een schuur, geboren in een kribbe. Ging weg van de aarde, door de doodstraf. De aarde wilde Hem niet. De Hemel kon Hem niet ontvangen, want Hij was een zondaar, Hij had onze zonden op Hem. De aarde wilde Hem niet. Zij verwierpen Hem: "Weg met zo'n Persoon!" Hij had zelfs . . . zelfs niet een plaats om geboren te worden, of een plaats om te sterven. En Hij hing tussen de Hemelen en aarde; de Hemel kon Hem niet ontvangen, noch wilde de aarde Hem hebben. En Hij stierf toch, om ons van zonde te redden, om onze ziekte te genezen, om ons vreugde te geven en een lieflijk verblijf terwijl wij hier op aarde waren. Wat een Redder! O, hoe wij U danken voor Hem!

40 O God, laat onze iedere aanbedding van ons hart op Hem uitgegoten worden, en op Hem alleen. Moge elk respect en elke aanbedding, alles wat vanuit onze lippen of harten komt, moge het op Hem gelegd worden, Die alles waardig is, Hij Die op de Troon zat op een dag, met het Boek in Zijn hand. Geen man in de Hemel of op de aarde was waardig of in staat om zelfs naar het Boek te kijken, of om de Zegels te lossen waardoor Het verzegeld werd. En dit Lam dat geslacht werd, de grondlegging der wereld, kwam, en nam Het van Zijn hand, opende de Zegels en maakte de—de Woorden los, voor de mensen.

41 En Vader, wij bidden vandaag dat Zijn Heilige Geest onze harten losmaken zal van al de donkerheid ervan, onze tong zal losmaken van alles wat verachtelijk is, al onze zonden vergeven zal, en al de donkerheid wegnemen zal, en in onze harten vanmorgen zal komen.

42 En in het bijzonder deze kleine kinderen, God, zegen hen, terwijl zij hier vanmorgen zitten met hun lieflijke moeder. God, hoe danken wij U voor moederschap, voor echte vrouwen! Te midden van al deze donkerheid en afgoderij en vuiligheid en corruptie van de wereld, maar toch hebben wij echte, waarachtige moeders. Hoe wij U voor hen danken! Jongeren en ouderen, allebei, wij danken U, Vader, voor echt moederschap. En wij bidden, God, dat U hen zult zegenen.

43 Wij zien vanmorgen hoe velen van onze broeders en zusters hier zitten en witte rozen of witte anjers en bloemen dragen, wat betekend dat hun geliefde heilige moeder voorbij de sluier is gegaan, aan de andere kant; niet dood, maar levend voor immer. Op een dag zullen zij ook bij de rivier komen, en daar zullen zij haar opnieuw zien, aan de andere kant. Velen dragen rode rozen, moeder is nog steeds hier. Wij danken U daarvoor.

44 Bidden dat U ons samen zult zegenen terwijl wij Uw Woord bestuderen, want wij vragen het in Christus' Naam. Amen.

45 Nu, de Heer zegene u. En wij beginnen meteen met het Woord vanmorgen. Nu, eerst, voor dit kleine verhaal, ik dacht dat voor de moeders én de kleine kinderen. . . En zij horen mij waarschijnlijk want dit ding heeft nogal een stem. En ik ga een klein verhaal vertellen want ik heb dus in mijn diensten bemerkt hoe verhalen soms heel wat kunnen helpen. Vinden jullie niet? De kleine kerels verstaan het beter. Ik kijk naar een paar kleine jongens met heldere ogen die nu naar mij zitten te kijken, die de mannen van morgen zullen zijn als er een morgen is.

46 En nu, voordat wij een verhaal horen, of iets anders dat in de gemeente gebeurt, moet het de Bijbel-achtergrond hebben. Amen. Het moet de Bijbelse achtergrond zijn. Eerst, laat ons allemaal in Mattheüs opslaan, het 16de hoofdstuk en het 25ste vers, en wij zullen deze verzen lezen. Eerst, terwijl wij lezen, ons klaar maken, tegen die tijd zullen de kleine kerels misschien uitgelaten zijn. Nu, in Mattheüs 16:25; lezen wij dit:

Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, die zal het vinden.

47 Nu, dit is een zeer belangrijke Schriftplaats. Laat ons dat allemaal samen lezen. Wat zou u ervan zeggen? Iedereen, kleine kinderen en allen, samen nu. [Broeder Branham en de samenkomst lezen de volgende Schriftplaats samen—Red.]

Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen, maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnentwil, die zal het vinden.

48 Weet u, jongens en meisjes, en ik weet dat de oudere mensen evenveel ervan zullen genieten als de kinderen. Maar dat Schriftgedeelte is zo belangrijk! En sommige Schriftgedeelten zijn zo belangrijk dat God het in alle vier van de Evangeliën plaatst: Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes. Maar dit was zo belangrijk dat Hij het zes keer in het Evangelie plaatste! Zes keer kwam dit uit Zijn Eigen lippen, Jezus.

49 Nu, daar in Markus, wij zullen daar opslaan bij het 8e hoofdstuk van Markus, en beginnen met het 34e vers, en ik zal daar even lezen. En ik wil dat u hier oplet, weer met een kleine voortzetting hiervan waar Jezus het sprak. En bedenk, Hij plaatste het zes keer in het Evangelie, zodat het zeker zou zijn! Twee is een getuige, maar Hij plaatste het er drie keer zo vaak, zie, om zeker te zijn dat u het onthouden zou.

En tot Zich geroepen hebbende de schare en ook Zijn discipelen, zeide Hij tot hen: Zo wie achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, . . . neme zijn kruis op, en volge Mij.

50 Nu, één van de vertalers schreef: “Neme zijn kruis op en volg Mij dagelijks.” Nu, nu het 35e vers. Luister:

Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven zal verliezen, om Mijnentwil, en om het Evangelie, die zal het behouden.

Want wat zou het de mens baten zo hij de gehele wereld won, en aan zijn ziel schade leed?

Of wat zal een mens geven, tot lossing van zijn ziel?

51 Nu, laten wij dit 35e vers nemen en het nu samen citeren. Goed. Laten wij het nu samen zeggen. Wij gaan Markus 8:16 nemen, nu laten we het samen zeggen; Markus 8:16, excuseer, Markus 8:16, 35. Nee, ik heb het nog steeds verkeerd. Markus 8, excuseer. Markus, Markus, 8e hoofdstuk, 35e vers. Laten we het nú proberen. Markus, 8e hoofdstuk, 35e vers. Nu hebben wij het. Laten we het lezen. [Broeder Branham en de samenkomst lezen de volgende Schriftgedeelte samen—Red.]

Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven zal verliezen, om Mijnentwil, en om het Evangelie, . . . zal het behouden.

52 Is dat niet geweldig? Nu, wij zullen dadelijk beginnen met ons kleine verhaal, en terwijl de kleine kindjes komen, zullen ze hun plaats nemen. De zaalwachters letten op hen terwijl zij, stilletjes . . . ziet of u hen hier binnen kunt krijgen, terwijl wij ons verhaal nemen en vertellen. Wij gaan dit vanmorgen baseren op een verhaal. En ik, vaak, een paar dagen geleden heb ik hier . . .

53 Broeder en zuster Wood waren daarginds bij mij, geloof ik, bij de laatste samenkomst, en ik sprak op het ontbijt van de Christelijke Zakenlieden. En ik heb een kleine verhaal gegeven van Zacheüs in de . . . boven in de wilde vijgenboom, en toen Jezus langskwam, en hoe hij een vuilnisemmer nam, weet u (om het te dramatiseren) en boven in een boom klom om Jezus te zien; de zakenman die boven in de boom zat, weet u, om zich te verbergen voor Jezus. En Jezus wist niet waar hij was, deed alsof, weet u. En dan zei hij: “O, zij vertellen mij dat die Man dingen weet en dingen kan voorzeggen, en weten waar de vis een muntstuk had. Ik geloof het niet.” En Jezus wandelde recht onder de boom. En hij zei: “O, Hij kan mij niet zien, ik zit bovenin een boom.”

54 Jezus stopte en keek naar boven en zei: “Zacheüs, kom naar beneden.” Wist niet alleen dat hij daar boven was, maar Hij wist wie hij was.

55 Ik denk dus dat een klein verhaal soms de oude mensen kan helpen, de oude jongens en meisjes, even goed als de jongeren.

56 Dus nu, u zou mij misschien kunnen vragen, nadat dit voorbij is: “Broeder Branham, waar krijgt u deze informatie, over deze karakters en namen?” Met sommigen werd ik geholpen door

mijn goede vriend broeder Booth-Clibborn. En met een andere, door Josephus, de grote historicus. En dan door boeken over geschiedenis die ik heb gelezen, over deze gebeurtenis, enzovoort. En dat is hoe ik mijn informatie krijg voor wat wij vanmorgen in een verhaal gaan geven, voor dit.

⁵⁷ Ik zie dat onze kleintjes nu komen, en voor dit verhaal vanmorgen dat wij gaan geven. Nu, jullie kleine jongens en meisjes, als jullie kunnen, zovelen die willen, kom helemaal hier naar voren. Wij hebben vijf of zes lege stoelen. Als jullie hier naar voren willen komen, zouden wij blij zijn om jullie te hebben. Zij komen net op tijd binnen voor het kleine verhaal, hierheen.

⁵⁸ En nu dat is hoe ik deze informatie krijg, hoe ik het ontdek. Iemand zou misschien kunnen zeuren en zeggen: "Wel, ik heb nooit dat stuk in de Bijbel gelezen." Maar heeft u dat niet, dan heeft de geschiedenis het opgepikt, ziet u. Dus, het is allemaal hetzelfde verhaal, alleen wordt het gegeven in een—een—in de vorm van een klein verhaal.

⁵⁹ En dus, dat is 't hem! Dat is 't hem! Is dat jouw broertje? O, hij lijkt erg op jou! En hij is een goede jongen. Je kunt gewoon zien dat hij dat is. Goed.

⁶⁰ Nu, wil je hier naar voren komen en hier zitten? Er zijn twee kleine meisjes, of drie kleine meisjes. Wel, dat is gewoon prima! Nu, ik wil . . . Dit kleine verhaal vanmorgen is voor kleine meisjes en jongens. Mevrouw Collins, ik geloof dat u dat bent, en de andere kleine zuster; wil je daarnaartoe gaan, schat, en neerzitten. Ja, ik geloof dat er hier een plaats is, als de dame haar handtasje zou—zou willen verplaatsen. En—en dan zijn er *hier* een paar stoelen hierzo.

⁶¹ Ik wil al deze kleine jongens en meisjes hier voor hebben, zodat ik tot hen kan spreken. Hier, hier, wij hebben enkele stoelen hier. Wij zullen er gewoon voor zorgen dat jullie wat stoelen krijgen. Ja, meneer. Sommigen van hen zullen ons hier helpen. Dus, wij willen dat dit enkel voor deze kleine jongens en meisjes is. O, tjonge! Is dat niet fijn? Nu, dat is . . . ik geloof dat u er nog een paar moet hebben, broeder Neville, ik zie nog een paar aankomen. En nu, dat is prima!

⁶² Hoeveel moeders zijn er hier? Steek uw hand op. O, dat is wonderbaar! Nu, dat is prima.

⁶³ Nu als jullie kleine meisjes achteraan hiernaartoe willen komen, ga je gang, als je oud genoeg bent om weg van mama te zijn. En wil mama je hier naar voren brengen, wel, zeg haar om te komen. Het is ook voor mama. Goed, nu.

⁶⁴ Weet je wat, kinderen, wij hebben net een vers gelezen. Zouden jullie allen het samen met mij willen citeren? Zouden jullie dit vers met mij willen citeren? Nu, het is te vinden in Mattheüs, het 16e hoofdstuk en het 25e vers, waarover wij het gaan hebben. Nu deze kleine . . . Iedere kleine jongen

en meisje, vanmorgen, citeer dit nu met mij. [De jongens en meisjes herhalen broeder Branham—Red.] Zeg: “Mattheüs, het 16e hoofdstuk, het 25e vers.” Nu, citeer met mij. “Want zo wie zijn leven zal willen behouden die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven zal verliezen, om Mijnentwil, zal het behouden.” Zal het behouden. Laten we het opnieuw zeggen. “Maar zo wie zijn leven zal verliezen om Mijnentwil zal het behouden.” Wonderbaar!

⁶⁵ Nu, jongens en meisjes, weet je wat? Er zijn heel wat dingen in de wereld die heel waardevol zijn. En één van die dingen is, je hebt het vandaag bij je, het is de ziel die aan de binnenkant van dat lichaam is. En dat is het meest waardevolle iets in de wereld voor jouw. Is dat juist, moeder? Zeg: “Amen.” [De moeders zeggen: “Amen.”—Red.] Het meest waardevolle iets dat je hebt, is je ziel. En nu, als je je ziel behoudt, dan ga je het verliezen. En als je je ziel verliest, dan ga je het redden; als je je ziel aan Jezus verliest, zie je. Met andere woorden, als je aan Jezus gelooft, word je Zijn discipel. En als je dan je leven aan Jezus geeft wanneer je jong bent zoals nu, en dan ga je . . . gaat Hij het redden tot eeuwigdurend Leven. Maar als je . . . als je het wil behouden, ga je het verliezen; ja, dan zal je het verliezen. Wil je je zoals deze andere jongens en meisjes hier gedragen, en uitgaan en als zij gaan doen, dan ga je—ga—ga je het verliezen. Maar als je je leven aan Jezus wilt geven, dan ga je het redden voor de Eeuwigheid en voor altijd.

⁶⁶ Nu, onthoud dat nu, dat dat het meest waardevolle iets in heel de wereld is, jouw kleine ziel. En als je het behoudt, ga je het verliezen; als je het aan Jezus geeft, red je het. Kun je dat met mij zeggen? Als . . . [De jongens en meisjes herhalen broeder Branham—Red.] Zeg: “Als ik het behoud, zal ik het verliezen; en als ik het aan Jezus geef, zal ik het redden.” Dat is het! Nu heb je het. Is dat niet . . .

⁶⁷ Alle moeders die denken dat dat goed was, zeg: “Amen.” [De moeders zeggen: “Amen!”—Red.] O, dat is prima! Dat is goed.

⁶⁸ Nu, zie je, er is één ding die je kunt doen. Nu, ga je gang. Als zij zich zo willen gedragen, en hun wereldse verlangen willen hebben . . . Als de jongens en meisjes daar uit willen gaan en dingen doen, en leugens vertellen en dingen zeggen die verkeerd zijn, en—en bedriegen en stelen, en—en slechte dingen doen, en afkijken op school en dergelijke, ga je gang; zij verliezen het. Zij verliezen het. Maar als je het aan Jezus zult geven, zullen zij dat niet doen, en dan zal het gered worden. Dat is wat jullie willen doen. Nietwaar?

⁶⁹ Nu, wij gaan beginnen met ons kleine verhaal. Nu, dat is onze achtergrond nu, onthoud dat. Nu, laat ons beginnen met ons kleine verhaal. Nu, aan de oude mensen en aan de—de vaders en moeders, luisteren jullie nu ook; u, vooral u moeders en vaders. Nu, gewoon . . . en we beginnen. Houdt u van kleine verhalen?

Is het zo? O, ik hou er gewoon van! In het bijzonder nu. . . U leest een heleboel verhalen die niet waar zijn. Maar dit verhaal is waar, absoluut de Waarheid, ieder Woord ervan. Het is in Gods Bijbel, dus moet het de Waarheid zijn, zie, want het is Gods Woord. Gods Woord is de Waarheid.

70 “Nu, weet je,” zei, “ik ben zo moe. Ik—ik ben—ik ben moe genoeg om te sterven.”

71 “Wel,” zei, “waarom ga je niet naar boven en ga naar bed? Ga op het bed liggen, de sofa daarboven, en ga naar bed.”

72 Hij zei: “Maar, o, ik ben te moe.” Hij zei: “O, lieverd, had je gezien wat ik vandaag heb gezien! O, ik ben. . . ik, wat. . . ik wil zelfs niet eten vanavond! O, het is verschrikkelijk, wat ik vandaag zag!”

Zei: “Wel, wat was het dat je zag?”

73 Zei: “Wel, ik kan het je niet vertellen, voor de kinderen, o, het is te verschrikkelijk! Goeie hemel, wat was het erg!”

“Wel, wat was het dat je zag?”

74 “Wel, ik ga naar boven om even te liggen, en dan—en dan na het eten wanneer wij de kleine kinderen allemaal in het bed hebben gedaan, dan zal ik je vertellen wat er vandaag is gebeurd.”

“Oké,” zei zij.

75 En hij ging naar boven. Hij legde zich neer. “O, zo moe! O, goeie hemel!” Je weet hoe papa is wanneer hij moe wordt, gewoon heel erg moe!

76 En na een poosje begon het kleine meisje met die heldere oogjes, zij begon rond te rennen over de vloer en een beetje hard te spreken. Zei: “Sh-sh-sh, sh-sh-sh, doe dat niet. Je zult papa wakker maken. En, o, hij is zo moe dat hij—hij wilde sterven. Hij wilde niet meer leven. En als papa zo moe wordt, wel, dan moeten wij hem even laten slapen. Maak hem niet wakker.” En kleine Mirjam, zij gaat erheen en zet zich neer om heel rustig te zijn.

77 En na een poosje, zij had het eten helemaal klaar, dus gaat zij de trap op en zij—zij roept hem: “Amram?”

78 En hij zei: “Ja, Jochebed, hier. Ik kom naar beneden.” Dus, ze kwamen langs de trap naar beneden, weet u, en zij hadden een goede maaltijd.

79 Dus, nadat zij gegeten hadden, en de kleine—kleine jongen en kleine meisje hun eten helemaal gegeten hadden, wel, zij. . . moeder ruimde de dingen op en zij stopte hen in het bed.

80 En dan gaat zij de kamer binnen, zij en haar man, en zij gaan zitten. Zei: “Welnu, wat was het dat je vandaag zag, Amram, dat je zo—zo overstuur maakte vanavond, dat je zelfs niet meer wilde leven?”

⁸¹ “O,” zei hij, “lieverd, ik—ik kan het gewoon niet begrijpen.” Hij zei: “Ik zag . . . Wel, wij zien het elke dag, maar vandaag was extra.” Zei: “O, ik—ik zag het meest verschrikkelijke gezicht die ik ooit heb gezien.” Zei: “Onze arme jongens, sommigen niet boven de twaalf jaar, die grote ouwe kar aan het trekken, met touwen zo om hun nek heen. En die arme kinderen hadden getrokken tot zij niet meer konden trekken, die grote helling op, die grote stenen daar achter, en zij konden niet verder. En na een poosje begon de kar te kraken en heel traag te gaan, en na een poosje stopte het. Langs de weg kwam een man, o, hij was een maniak! Hij brulde: ‘Waarom laten jullie deze kar stoppen?’ ‘Wam!’ met die grote oude slangenzwepen, en ermee over de rug heen zwepen, en het bloed liep uit hun rug en liep zo naar beneden. En die arme kinderen klampten zich vast aan dat touw en schreeuwden het uit.” Zei: “O, Jochebed! Wat kunnen wij doen, mama?” Zei: “Wij zijn Gods volk. God heeft ons gezegend. Wij zijn de kinderen van Abraham, Izaak en Jakob. En waarom moeten wij hier slaven zijn aan deze dingen? O, het is verschrikkelijk hoe die arme jongens het uitschreeuwden. O, en ik bid en ik bid en ik bid, Jochebed, en het lijkt alsof God mij gewoon niet eens hoort. Ik bid en ik bid en Hij lijkt alsof Hij er doof voor is, dat Hij mij helemaal niet hoort. Het lijkt alsof het Hem niet meer uitmaakt.

⁸² “Nu,” zei zij, “kijk, Amram, dat klinkt niet als jou. Je bent een echte papa, en je . . . Dat klinkt niet als jou, want je bemoedigt ons altijd en vertelt ons om geloof in God te hebben.

⁸³ “O, maar, lieverd, wanneer ik zo veel bid, en nog steeds hoort God mij niet, en het lijkt alsof het de hele tijd maar slechter wordt. Hoe meer ik bid, hoe erger dat het wordt.”

⁸⁴ Maar, kleine jongens en meisjes, God hoort toch gebed? [De jongens en meisjes zeggen: “Ja.”—Red.] Hij hoort gebed. Antwoord God gebed? [“Ja.”] Ja. Antwoord Hij heel snel? Niet altijd. Nietwaar? Nee. Soms laat Hij ons wachten. Is dat juist? [“Ja.”] Maar God beantwoordt gebed, doet Hij dat niet? En gewoon omdat alles verkeerd gaat, is dat geen teken dat wij behoren te stoppen met bidden. Wij blijven gewoon verder bidden, hoe dan ook, nietwaar? Dat is juist. Nu, jullie hebben juist geantwoord. God antwoordt op gebed. Laat ons allen het samen zeggen. “God antwoordt op gebed.” Ja. Ongeacht wat de omstandigheden zijn, antwoordt Hij, hoe dan ook. In orde.

“Wel, ga je weer naar boven om te bidden?”

⁸⁵ “Ja.” En papa had een geheime kamer helemaal boven in de zolder waar hij ging bidden. Dus, hij komt daar boven die avond, knielt neer, hij zei . . . Nu, hij zei: “Jochebed, ga jij nu maar en ga naar bed, en jij en de kinderen. Want, stoor mij niet, ik ga vanavond misschien de hele nacht bidden.”

⁸⁶ Dus gaat hij op zijn knieën, en hij bidt en hij bidt. Ik zie hem zijn handen omhoog steken en zeggen: “O God van Abraham, Izaak en van Jakob, herinner U Uw belofte aan Uw volk! Hier zijn wij helemaal hier in Egypte, en wij zijn in slavernij. En, o, onze wrede opziensers zijn. . . dwingen ons om dingen te doen, en slaan ons de hele tijd, en onze arme mensen worden—worden naakt ontkleed, en zij zwepen ons met zwepen. En wij zijn Uw volk. O God, zeker zult U gebed horen! Zeker zult U gebed beantwoorden! En ik bid en ik bid en ik bid, en het lijkt alsof U mij gewoon geen antwoord geeft. Maar, God, ik geloof dat U God bent, en dat U uiteindelijk een antwoord op gebed gaat geven.” En hij bad verder op die wijze, bijna de hele nacht.

⁸⁷ En de volgende ochtend, rond ongeveer drie of vier uur 's ochtends, komt hij de kleine trap af. En hij kijkt daarheen, en daar was zijn lieflijke kleine vrouw, kleine Jochebed. Zij was daar in het bed aan het slapen. En kleine Aäron en kleine Mirjam waren reeds in bed gestopt, dus waren zij zo slaperig als zij maar konden zijn en sliepen door. Goed. Hij zegt tegen haar. . . Zij zei: “Het wordt laat, en je wordt gewoon. . .”

⁸⁸ “Ja, ik heb de hele nacht gebeden.” Zijn ogen waren bezoedeld met tranen, want Hij had voor het volk geweend.

⁸⁹ En zij zei: “Kijk hier, Amram, je moet je niet zo oververmoeien.”

⁹⁰ “Nu,” zei hij, “luister, schat. Dat is goed. Maar kijk nu, je hebt twee kinderen hier die opgevoed moeten worden. En de last is van mij. Als niemand voor ons arme volk bidt, hoe zal het dan met hun aflopen? Wat gaat er gebeuren als niemand de mensen op het hart heeft? Iemand moet er bidden.”

“Wel,” zegt zij, “Amram, de last is niet helemaal van jou.”

⁹¹ “Wel, het lijkt zo. En toch, ik ga sowieso steeds bidden!”

⁹² Gaat naar zijn werk die dag. En elke dag komt hij en gaat hij, en hetzelfde oude gezwoeg. En hij had zwaar werk. Hij moest. . . Zij goten mortel in hele grote vormen, en hij moest daar staan bij die grote oven. Toen zij hem open deden, o, tjonge, het maakte bijna zijn huid kapot, die vreselijke hitte! Hij zou die stenen daarin naar achter duwen en hen bakken, hen eruit halen; om heel grote wegen en heel hoge torens te bouwen, voor afgodsbeelden en van alles. En deze echte Christelijke man die daarginder op die manier voor de vijand werkte. Maar hij was een slaaf, hij was in slavernij. Hij moest het doen.

⁹³ Iedere avond toen hij naar huis zou komen, zou hij bidden. En de trap weer omhoog gaan, en bidden en bidden en bidden, en dan weer naar beneden komen. Het werd niet beter; 't werd steeds erger.

⁹⁴ En op een dag op het werk hoorde hij een gerucht. Zei: “Wat is dat? Wat is dat? Vertel mij! Iemand fluisterde het naar een andere.

Na een poosje, voordat de dag voorbij was, was het door het hele land bekend, wat er zou gaan gebeuren.

⁹⁵ Wat was het? Een raad zou die avond bijeenkomen. Oude koning Farao, de oude slechte koning, zou al zijn volk bijeen roepen, en weer een grote raad houden. Dus, zij hielden deze grote raadsbijeenkomst daarginder.

⁹⁶ Dus die avond ging hij binnen, o, hij was helemaal bedroefd. Hij gaat naar binnen, en zijn vrouw zegt: "Amram, schat," zij ontmoette hem bij de deur en kustte hem, en zei, "ik heb jouw eten lekker warm klaarstaan. Maar," zei, "schat, je ziet er zo bleek uit. Wat is er aan de hand?"

⁹⁷ Zei: "O, Jochebed, als je maar wist wat er aan de hand is! O, het is erger dan ooit!"

"Wat?"

⁹⁸ "Sh-sh, kan het niet vertellen, de kinderen zijn in de buurt. Wacht tot na het eten, en dan zal ik je erover vertellen."

"Oké."

⁹⁹ Dus, zij had het eten klaar. En zij diende het avondeten op, en pakte al de kinderen en stopte hen in bed.

¹⁰⁰ Dus gingen zij erin. Hij zei: "Jochebed, ik wil je iets vertellen." Zei: "Een van de meest verschrikkelijke dingen gebeurt er."

"Wat?"

¹⁰¹ Zei: "Zij gaan vandaag weer een raad houden, vanavond. En wanneer zij dat doen, gaan zij een andere last op ons mensen leggen."

¹⁰² Dus dan, laat ons gaan naar het paleis van de koning. Koning Farao brengt hen allemaal daarheen en zei: "In orde, al u generaals! Wat is er hier met jullie aan de hand? Ik geef mijn bevelen hier! Deze mensen nemen steeds meer toe! Wat is er aan de hand? Kunnen wij dit niet stoppen?" Zei: "Op een dag zal een ander leger hiernaartoe komen. En al deze vijanden van ons, uit Gosen daarginder, deze Israëlieten, zullen zich bij dit leger aansluiten, en zij zullen ons overwinnen. En onze grote economie zal afgebroken worden, ons grote koninkrijk zal vernield worden. Zij zullen ons nemen. Wat is er aan de hand met jullie? Spreek, iemand! Hebben jullie niets te zeggen?" O, hij was gemeen, en zeer gemeen. Al de generaals, aan het beven.

Een van hen stond op en zei: "Lang leve koning Farao."

"Wel, vertel wat u gaat doen!"

¹⁰³ Zei: "Lang leve de koning. Uw hoogheid, meneer," hij zei, "ik zou willen dat u meer lasten op de mensen zou leggen."

¹⁰⁴ "U dommerik! U hebt reeds een heleboel lasten op de mensen gelegd, en toch worden zij meer. Wel, u, als dat alle ideeën zijn die u hebt, houd het gewoon voor uzelf!" O, hij was ruw.

105 Na een poosje stond iemand op, grote glimlach op zijn gezicht, gelijk de duivel. En hij zei: "Lang leve koning Farao." Zei: "Ik heb het idee."

Zei: "Wel, spreek eens! Sta daar niet op die wijze!"

106 Hij zei: "Ik zal u vertellen wat wij zouden kunnen doen." Zei: "Weet u, deze mensen worden zo snel steeds meer."

107 "Ja, dat is juist!" Zei: "Sommigen van hen, sommigen van hun mensen hebben zelfs maar liefst veertien kinderen, soms hebben zij twintig kinderen. En onze mensen hebben er niet misschien een." Zei: "Zij nemen zo snel toe, zij verspreiden zich gewoon over het hele land."

108 Zie, God was iets aan het doen. Zie, God trekt altijd de wol over de ogen van de duivel, zie je? Zie? Hij weet wat Hij doet. Zie? En al deze vrouwen, ze kregen gewoon vele kinderen.

109 "Wel," zei hij, "lang leve de koning. Wel, ik zal u wat vertellen. Iedere keer dat een vrouw een kleine baby jongen ter wereld brengt. . . Ga door het land hier en haal wat vrouwen die niet. . . die geen moeders zijn. Ziet u, vrouwen die nooit kinderen hebben gekregen, vrouwen die geen kinderen willen hebben en niet van kinderen houden, oude heksen met lange neuzen. Zie, hoe langer de neus, hoe beter! Oude lange vingers, geschilderde gezichten, en haal hen. Zij weten niet wat een moederlijke is. Dus, dan wanneer een kleine baby jongen geboren wordt, wel, laat hen die kleine jongen baby gaan halen, en hem naar buiten brengen en zijn hoofd tegen de muur breken, het terug in het huis gooien naar de moeder op die wijze. Gooi hem neer in een grote put. O, nog beter dan dat, neem hem naar buiten en bind zijn handen en voeten vast, en gooi hem eruit om de krokodillen vet te maken. Dat is de wijze om ervanaf te komen. Dan zullen ze niet veel toenemen, want er zullen geen mannen over zijn; al de kleine baby jongens gedood."

110 "O," zegt Farao, "dat is goed! Dat is een goed idee!" Zie wat de duivel is? Hij is slecht, niet? Zei: "Dus dat is de zaak om te doen! Ga en haal. . . U heeft. . . Nu, omdat u het idee had, ga ik u maar opziener ervan maken. Ga eropuit en haal al die oude vrouwen waarvan u weet, die—die nooit moeders zijn geweest, en die niet van kinderen houden. En die zijn. . ." Zij. . .

111 Ziet u, er is een moeder voor nodig om van een kind te houden. Herinner je je hoe moeder van je hield? Welnu, zie, moeder houdt van de kleine baby's.

112 Maar zij moesten iemand krijgen die—die niet. . . die geen kinderen had, geen kinderen wilde hebben, gewoon—gewoon—gewoon hele oude gemene vrouwen. En zei: "Maak hen tot politie. En wanneer u hen tot politie maakt, en geef hen bevelen dat zij in alle huizen binnen mogen gaan waar zij ook willen, en elke kleine baby naar buiten brengen en zijn hoofd tegen een

muur breken, en het aan de krokodillen te eten geven. Elke kleine baby!” O, hoe wreed! Weet je wat zij toen deden?

“In orde, dat is goed!”

¹¹³ Toen, de volgende dag, wanneer Amram daarginder aan het werken was, hoorde hij die proclamatie die werd gemaakt.

¹¹⁴ O, hij gaat naar huis. Hij zei: “O, Jochebed! O, schat, laat mij je iets vertellen. Weet je wat dat bevel was dat werd uitgevaardigd? Om al de kleine baby jongens te doden.” En hij vertelde haar. Zei: “O, ik kan het gewoon niet verdragen.” En hij ging weer de trap op, om te bidden. Die avond bad hij zoals hij nooit tevoren had gebeden.

¹¹⁵ Behoren wij te blijven bidden? O, blijf bidden! Is dat juist? Blijf gewoon bidden, ongeacht wat er gebeurt. Blijf bidden!

¹¹⁶ Nu, en het eerste, weet je, hij bad de hele nacht: “O God, wees barmhartig! Help, God! Wij bidden dat U ons zult helpen op de een of andere manier.” Hij kwam terug naar beneden, rond de dageraad.

¹¹⁷ Dag na dag, en, o, wat een geschreeuw door het land! Iedere dag hoorden zij moeders schreeuwen, in de straten. Zij zouden hun kleine baby's uit hun armen nemen, hun kleine snoezige kleine jongen baby's. Die oude heksen zouden daar binnen gaan en hun kleine voeten nemen, en hen tegen de muur kloppen en hen doden en hen naar de krokodillen gooien. De arme moeder zou op haar knieën gaan en zij zou het uitschreeuwen: “O, neem mijn baby niet! Neem mijn baby niet!” En o, wat een tijd die zij toch hadden!

¹¹⁸ Je weet wel hoe een moeder van kleine baby houdt, en hoe zij hen tegen haar kin plaatst. Herinner je je hoe moeder je zou nemen en—en je wassen, en je kussen, en—en—en zou zeggen hoe mooi dat je was. En hoe zij je 's avonds naar bed bracht. En o, als—als je . . . een kleine deur open zou staan, er wat tocht zou komen, zoiets, o, tjonge, zij zou heel snel lopen en de deur sluiten, de kleine baby bedekken, en, weet je, zij nam het. Zij hield van je. Zie? Zij hield van je. O, zij hield van dat arme kleine ding dat God aan haar had gegeven, dat hulpeloos was en zichzelf niet kon helpen, zij hield dus van die kleine baby. En zij kuste gewoon haar kleine baby's en speelde met hen, omdat zij een echte moeder was. Zie?

¹¹⁹ Maar deze oude vrouwen die de baby's doden, zij wisten niet wat moederlijke liefde was. Zij waren geen moeders. Het enige waar zij aan dachten, zij hadden slechts veel plezier in hun gedachten, dingen van de wereld, dus, zij gingen naar binnen en doodden die kleine baby's. Jullie zijn te jong om het te weten, maar het gebeurt nog steeds. Dat is juist. Nu, u volwassenen weten waarover ik spreek. Dat is juist, te veel ervan! “O,” zegt u, “ik zou niet nemen. . .” Maar een abortusgeval is hetzelfde. Goed, maar ziet u, zij weten niet wat moederliefde is. Nu weet u

wat ik bedoel wanneer ik “echte moeders” zeg! Dat is juist. Geen verschil; dezelfde duivel! Dus er, dan, zij . . . Denk gewoon aan de duizenden keer duizenden keer duizenden, elk jaar, even erg als het in Egypte was, of erger.

¹²⁰ En daar, toen, kwamen zij naar binnen, zij hadden geen moederliefde, dus zij namen die kleine baby’s en doodden hen. O, het werd steeds erger en erger. En op een dag kwam er weer een gerucht, zij zouden weer een bijeenkomst gaan houden.

¹²¹ Farao riep al zijn raadslieden bijeen, allen samen, kwamen zij daar binnen: zei: “Nu, zij nemen nog steeds toe! Wat zullen wij er nu aan doen?”

¹²² Deze zelfde oude sluwe, slimme duivelse kerel stond op. Hij zei: “Lang leve koning Farao. Ik heb het idee. Kijk, u heeft de mannen aan het werk. U laat hen een aantal bakstenen maken, zo veel elke dag, laat hen die van stoppels maken. U heeft de—de kleine kinderen en zo gedood, maar zij nemen nog steeds toe. Wat u zou moeten doen is de vrouwen ook aan het werk zetten. Als u de vrouwen aan het werk zet, dan zullen zij niet . . .” Nu, dat is niet de plaats van een vrouw. Nee. Dus, zij zeiden: “Maar als u de vrouwen aan het werk zet, en hen daar buiten zet, en hen ook bakstenen laat maken. En dan zullen zij zo moe zijn wanneer zij binnenkomen, dat zij—zij het eten van hun man niet kunnen koken, dat zij geen goede mama kunnen zijn, zie. En dus, als zij gaan werken en zo verder gaan, zodat zij—zij zullen het niet aan kunnen. Dus, zet hen ook aan het werk.”

¹²³ “Dat is goed! Wel, u bent een wijze man.” Dus hij zet al de vrouwen aan het werk.

¹²⁴ En hier komt oude arme Amram, kwam die avond naar huis, zei: “O, Jochebed, ik weet niet wat wij gaan doen. Nu zetten zij al de vrouwen aan het werk. Ik—ik zeg het je, o, ik weet gewoon niet wat te doen! Wij—wij—wij zijn gewoon . . . Wij zijn slaven, en het wordt steeds slechter en slechter voor ons. Ik—ik voorspel dit: als God ooit iets voor ons gaat doen, zal het zijn nadat wij allen dood zijn.”

¹²⁵ Nu, God wacht niet op die wijze, nietwaar? Nee. God kijkt gewoon soms naar ons, nietwaar? In orde.

¹²⁶ Dus toen, die avond, zei hij: “Ik ga naar boven en bidden zoals ik nooit eerder heb gebeden!”

¹²⁷ Nu, dat is de wijze om te bidden, nietwaar? Bid zoals je nooit eerder hebt gebeden, ga echt aan de slag! Zie, als je slechts gaat zeggen: “Heer, zegene *zo-en-zo-en-zo*,” is God niet—niet zo zeer erin geïnteresseerd. Maar wanneer je echt aan de slag gaat! Wanneer jullie kleine jongens en meisjes bidden, ga echt aan de slag! Doen jullie dat op school? Vragen jullie—jullie God om jullie te helpen op school? Wanneer—wanneer jullie naar school gaan, en jullie geen goede cijfers halen, ga binnen en zeg: “God, ik—ik wil dat U mij helpt.”

128 Bidden jullie? Hoeveel kleine jongens en meisjes bidden er? Laat ons jullie handen zien. O, dat is fijn. Nu, dat is goed. Hebben jullie een geheime plaats waar jullie heen gaan om te bidden, waar mama en papa jullie zelfs niet zien? Bidden jullie op die wijze? Jullie, bidden jullie ook zo? Hebben een kleine plaats, ertussenuit glippen om te bidden en jullie klein gebed te zeggen. Zeggen jullie het elke avond voor jullie naar bed gaan? Wanneer jullie 's morgens opstaan en zo? O, dat is goed. Hoevele andere kleine jongens en meisjes (steek jullie hand omhoog) zijn er die bidden? Overal door het gebouw heen. O, is dat niet fijn? Wel, nu, dat is goed. Dat toont dat jullie een echte moeder en vader hebben die jullie leren om deze dingen te doen. Nu, nu wanneer jullie echt in nood komen, zouden jullie beter oprecht bidden. Nietwaar?

129 Dus, kleine Amram, daar gaat hij naar boven. O, tjonge! Hij wilde niet eten. Hij zei: "Het is te erg. Tjonge!"

"O," zei zij, "je moet je avondeten eten, pap."

"k Kan het gewoon niet hebben, Jochebed. Ik kan het gewoon niet hebben. Ik—ik . . ."

130 "O," zei, "maar je verliest gewicht, en je bent nerveus, en je bent bleek in je gezicht. Je geeft over en zo."

131 "O, ik weet niet wat ik moet doen! Maar," zei hij, "schat, als niemand de mensen ter harte neemt, als niemand voor de mensen bidt, wat zullen wij doen? Het wordt erger met ons. Zeker zal God ooit eens horen!"

132 Ja, dat is juist. Dat is juist. God zal horen. Begin zaken te doen en blijf gewoon daar!

133 O, deze keer gaat hij anders de trap omhoog. Wanneer hij deze keer naar boven gaat, knielt hij neer, steekt zijn handen omhoog de lucht in en roept: "God, ik spreek tot U nu!" Amen. Begint zaken te doen! "God, U heeft oren, en U kunt horen. U heeft ogen, en U kunt zien. U heeft een geheugen; U kent Uw Woord. U kent Uw belofte. Ik smeed U, God, kijk hier naar beneden, U bent de God van Abraham, Izaak en Jakob, hoe Uw mensen in nood zijn en zij sterven. Doe iets voor ons, God! Wij moeten U onmiddellijk hebben! Wij moeten U gewoon hebben, of wij komen om. Wij moeten U hebben. Het moet gewoon, als wij leven." Dat is wanneer je werkelijk bidt. O, hij bad!

134 Weet je, soms worden mensen, wanneer zij bidden, moe. Nietwaar, moeder en pa? O, worden zo moe! Broeder Branham wordt soms zo moe dat ik bijna flauwval wanneer ik een lange tijd aan het bidden ga; wordt gewoon zwak, ga door zonder te eten en zo, dagenlang; en bidden en bidden en bidden en prediken. En ik kom gewoon tot een plaats waar ik bijna flauw ga vallen. En soms worden mensen zo. Dat is niet de tijd om op te geven. Blijf volhouden! God zal antwoorden! [Broeder Branham

klopt drie keer op de kansel—Red.] Ja, meneer. Blijf volhouden! Ja, meneer.

¹³⁵ Dus gaat hij de kleine, oude krakende treden naar boven. En ik kan zien hoe Jochebed langskomt en zegt: “O, Amram, doe dat niet! Liever, ik—ik geloof . . .”

¹³⁶ “Nu, Jochebed, kijk, je bent een fijne, lieflijke . . .” Zij was mooi, schattige kleine moeder. En hij kuste haar op de wang, weet je, en klopte haar zachtjes zo. Zei: “Nu, moeder, ga terug en doe Aäron en—en kleine Mirjam in bed. En ik ga naar boven om te bidden. En nu, als je mij hoort wenen, kom niet naar boven.”

¹³⁷ “Wel, maar, Amram, wat ga je doen, schat? Je, je bent bijna dood.”

¹³⁸ “Ja, maar ik—ik heb de last van de mensen op mijn hart. Ik moet iets ervoor doen. Ik moet op mijn knieën blijven. En dus, al de mensen . . .” Hij zei: “Vandaag, net vandaag, ginder bij de heuvel met de bakstenen, ik was daarginder, bleef zeggen: ‘Wel zeker zal God horen!’ En een grote oude man kwam naar mij toe, zette zijn handen op zijn heupen en zei: ‘Wanneer gaat Hij horen? Wanneer gaat Hij horen?’ Zie hoe de mensen zelfs bitter worden? Zij keren zich tegen God, omdat zij bidden en bidden en bidden, en niets gebeurt. En deze bidt en bidt en bidt, en niets gebeurt. En al de priesters zeggen: ‘De dagen van wonderen zijn voorbij, en het enige wat wij kunnen doen is gewoon onszelf onderwerpen aan deze oude opzieners die heidenen, of heidense goden aanbidden, enzovoort. En wat kunnen wij doen?’” Maar hij zei: “Maar ik geloof in Jehova! Amen! Ik geloof dat Hij nog steeds antwoord geeft op gebed!”

¹³⁹ Geloven jullie dat? [Samenkomst zegt: “Amen!”—Red.] Geloven jullie het? Amen! Allen die dat geloven, zeg: “Amen.” [“Amen.”] Geeft nog steeds antwoord op gebed! In orde.

¹⁴⁰ Klein oud zwak lichaam, is zeer mager geworden. Daar gaat hij de krakende trap omhoog, gaat daarnaartoe en knielt neer. Hij zei: “O Jehova!” O, hij bad zoals hij nooit eerder had gebeden! Hij zei: “Jehova, kijk hier! U bent een echte God. Wij geloven dat U oren heeft. Wij geloven dat U ogen heeft. En U weet alle dingen. En wij geloven dat U de God van de Hebreëen bent, en wij zijn de mensen van de belofte. Wij geloven dat U Uw Woord behoudt.” Zei: “Kijk naar deze heidenen hier, hoe zij onze goedkope arbeid nemen, en grote wegen en afgoden bouwen en van alles. U, Jehova, zou U in de Hemel zitten en het toestaan dat de heidenen over U heersen? Ik geloof niet dat U het zou toestaan.” Amen!

¹⁴¹ Ik geloof nog steeds niet dat Hij het zou toestaan! Amen! Wanneer de duivel naar binnen komt, is God nog steeds God! Juist! Hij zal het niet toestaan dat deze duivels dat doen. Ik geloof dat vandaag, dat wanneer mode en onzin en al deze verkeerde dingen gebeuren; dat God nog steeds heerst en Hij is nog steeds

God! Juist! Wat wij nodig hebben is iemand zoals Amram, die de last op hun hart heeft, die daar zal blijven en erdoorheen bidt, tot de Hemelen daarginds worden geopend, God neerkomt en antwoord geeft op gebed. Amen.

¹⁴² “Nu, kijk hier,” zei hij, “God, laat U toe dat de heidenen zo spotten met Uw volk? Weken en maanden en jaren zijn voorbijgegaan. Wij bidden bestendig, met tranen, maar . . . [Leeg gedeelte op band—Red.] O God, zal U zoiets toelaten?”

¹⁴³ Ik vraag mij vandaag af, dat wanneer honderden kleine baby's in de rivieren en poelen worden geworpen, en niet toegestaan worden te leven, en abortusgevallen en al het andere dat wordt gepleegd; o Jehova, zult U toelaten dat zulke dingen gebeuren? [Broeder Branham klopt zes maal op de kansel—Red.] Vandaag, wanneer whiskey en bier en nachtleven en van alles het uitroept. En zelfs de kansel is zo zwak geworden tot zij bang zijn om er iets over te zeggen. Jehova, zult U toelaten dat zulke onzin doorgaat? Hij zal op een dag antwoorden. O, Zijn toorn is verschrikkelijk wanneer het komt. Ja, meneer. Vrouwen die erop uitgaan en gebruiken de pamper van hun baby als sigarettenbakje om de as erin te laten vallen en alles. En mensen nemen hun kleine baby's mee naar bier tenten, kleine meisjes en jongens die opblijven, zes of acht jaar oud, aan het drinken en dergelijke dingen. En het land die het legaliseert en: “Het is in orde.” O, tjonge! Denkt u dat Jehova dat niet ziet? Wanneer zij zelfs de mensen die echt met God in orde zijn belachelijk maken. Al deze dingen die gebeuren, bespotten. Houd vol, blijf gewoon volhouden! Jehova zal antwoorden. Wees niet bezorgd. In orde.

¹⁴⁴ Wij gaan een beetje verder. Wij vinden hem daarboven aan het bidden. En hij wordt gewoon zo moe, dat hij zich neerlegt. Hij bidt gewoon tot hij gewoon op de vloer valt. Hij kan niet meer verder gaan, en hij deed een dutje. Hij werd wakker. “Wat is er aan de hand? Kijk hier rond! Waar komt dat Licht vandaan? O, kijk, staat daar in de hoek.” Daar stond een Engel, Zijn zwaard dat daar aan Zijn zijde hing. O, hij keek opnieuw, en hij wreef zijn ogen uit. Hij trok zich op op zijn knieën, hij zei: “Heer, o, o, wat—wat zou U van mij willen?”

¹⁴⁵ Hij zei: “Amram, Ik ben de Engel van God. Ik ben vanuit de Hemel gezonden, om u te vertellen dat God uw gebeden gehoord heeft. En Ik ben gekomen om u te vertellen dat Hij een bevrijder gaat zenden. Hij herinnert Zich al Zijn beloften.” Ik zie de Engel nu; kijk naar Hem, Hij trekt Zijn zwaard. Hij richt het naar het noorden. Amram keek. Hij zei: “Bij de punt van dit zwaard ligt het beloofde land. En Ik beloofde Abraham, Izaak en Jakob, uw vaders, dat uw volk dat land zou beërven. En Ik heb het zuchten van het volk gehoord, Ik heb het huilen van de kinderen gehoord, en Ik ben naar beneden gekomen. En Ik wil dat u weet dat u een groot deel hierin zult spelen, Amram, omdat u getrouw was in gebed. U was getrouw in uw huis. En omstreeks deze

tijd volgend jaar zal Jochebed, uw lieflijke kleine vrouw, een kleine jongen baby omhelzen. En die kleine baby jongen zal een bevrijder zijn.” Glorie!

¹⁴⁶ Hij zei: “O, ja. Ja. O, ja. Ja. O, Hij is zo prachtig.” Hij keek, en de Engel begon naar omhoog te gaan. Leek net alsof al de hemelen zich geopend hadden, en Hij ging de kamer uit. Hij wachtte een klein beetje. Hij zei: “O, ik ben niet buiten mijzelf.”

¹⁴⁷ Hij ging de trap naar beneden, heel snel, en zei: “Jochebed! Jochebed, vlug!”

Zei: “Ja, wat is er aan de hand, schat?”

¹⁴⁸ Zei: “Ga rechtop zitten!” En het maanlicht dat in het raam scheen was . . . Zij zag er mooi uit. En hij zei: “Ik heb net een Engel van God gezien, en Hij vertelde mij al deze dingen.”

“O, hoe zag Hij eruit?” zei de moeder. “Hoe zag Hij eruit?”

¹⁴⁹ Zei: “O, Hij was knap. Hij droeg een glanzend kleed. Zijn ogen glinsterden. En Hij had een zwaard in Zijn hand en Hij richtte het naar het noorden.” Dat is de richting, weet je, waar het beloofde land ligt van Egypte uit; die kant op, Palestina. Hij zei: “Hij wees naar het noorden. En Hij zei dat wij een baby gaan hebben omstreeks deze tijd volgend jaar, en deze kleine baby zal voortkomen en een veroveraar zijn, en gaat Zijn volk bevrijden. O, halleluja, Jochebed!”

¹⁵⁰ En hij merkte op hoe zij er bleek uitzag. Haar gezicht, haar ogen staarden, haar grote ogen keken. “Jochebed, wat is er aan de hand?”

“O, Amram! Nee, nee, nee! Wij, een baby jongen hebben?”

“Ja.”

¹⁵¹ “O, je . . . Het kan niet zijn. Weet je wat? O, als je maar nooit dit visioen had gehad. Je weet dat Farao, hij doodt al de kleine baby’s.”

¹⁵² “Ja. Maar, weet je, als God ons deze baby geeft, zal God voor de baby zorg dragen. Amen! God heeft het beloofd. God zal zorg dragen voor hem.”

¹⁵³ Wel, de volgende dag gaat hij naar het werk. En al de makkers daarginds, zij merken Amram op. In plaats van aan te komen, weet je, neergeslagen en zwak, waren zijn schouders recht, zei: “Geef mij meer bakstenen. Komaan, laat ons beginnen!”

“Wat is er aan de hand?”

“Glorie voor God! God gaat gebed beantwoorden.” O, nee . . .

¹⁵⁴ Weet je, het maakt dat je je goed voelt wanneer je een antwoord krijgt. Weten wij dat niet, pap en mam, wanneer God een antwoord geeft? U hoeft geen visioen te zien. Gewoon weten dat het antwoord daar is, dat is alles. Dat is alles, gewoon weten dat het antwoord daar is.

155 Nu, luister nu aandachtig, ik wil dat je luistert naar wat er gebeurde. Nu, weet je, na een poosje zeiden zij: “Oké, Amram, wat is er met u aan de hand?”

156 “God gaat gebed beantwoorden! God gaat gebed beantwoorden!”

“Wel, hoe gaat Hij gebed beantwoorden?”

“Dat maakt niets uit.”

157 Een oude kerel kwam aanlopen en zei: “Nu, wanneer denkt u dat Hij ooit zal antwoorden?”

158 “Wel, ik ga het u niet vertellen, omdat u toch een ongelovige bent. Geef me wat meer bakstenen.” Wierp hen zo daarin . . . ? . . . Maakt niet uit; je hoeft ongelovigen niet alle dingen vertellen, nietwaar? Maakt geen verschil uit. Nee, meneer. Zeker niet. “Geef me wat meer bakstenen. Halleluja! Gaat gebed beantwoorden!” Dat is hoe je je voelt wanneer je weet dat het gaat gebeuren. Is het niet zo? Ja, meneer.

“Wel, hoe gaat Hij het doen?”

159 “U weet het toch niet, blijf dus gewoon bakstenen doorgeven.” Legde ze daar allen in, deed al die oude bakstenen daarin.

160 Die avond toen hij naar huis ging, zei: “O, Jochebed, stel je voor, wij gaan een baby hebben! O, hij zal de bevrijder zijn! God gaat hem zenden. O, het zal wonderbaar zijn.”

“O, maar ik ben zo . . .”

161 “O, stop met zorgen te maken! Stop met zorgen te maken! Tjonge! God is aan—God is aan het luisteren nu. God heeft oren; God kan horen. God heeft handen; Hij kan bevrijden.” Dus, o, hij had een heleboel geloof.

162 Weet je, wanneer je in gebed doorbreekt, en je een antwoord krijgt, krijg je dan heel veel geloof. O! Heb je ooit voor iets gebeden en je wist dat God het voor je zou gaan doen? Doen jullie kleine meisjes dat en jullie kleine jongens? Ja. Zeker. Dat is wanneer Hij . . . Dat is wanneer je weet dat het gaat gebeuren. In orde.

163 Een hele jaar gaat voorbij. En voor je het weet, hier komt Amram naar huis van zijn werk op een dag. En wat was er gebeurd? De schattigste kleine baby, o, hij was een kleine lieverd, ongeveer zo lang. En dus pakte zij hem op, gaf hem over aan Amram. En hij kust hem, weet je. Hij heeft hem lief, zie. En moeder hield hem vast. O, wat een schat! Zij zei: “O, ik ben zo bang, eigenlijk, weet je. Deze kleine baby, hij is zo’n klein lief ding.”

164 En weet je wat? De Bijbel zei dat het het mooiste baby’tje was dat ooit geboren werd. Nu, ik weet dat moeders het met mij daarover niet eens zullen zijn. Jaja. Zij dachten . . . Jullie moeder

dacht dat jullie het mooiste baby'tje waren. Nietwaar? Ja. Zij heeft het recht om dat te denken. Maar de Bijbel zei dat dit een mooie kleine baby was. O, hij was een juweel. God had Zijn handen op hem, weet je. Dus, o, hij was het schattigste kleine ding! Hij zou daar liggen, en hij—hij zou een kleine schattige glimlach maken, zonder tanden.

¹⁶⁵ Heb je geen broertje en zo gehad, die dat zou doen, toen hij geen—geen tanden had, gewoon zo glimlachen?

En voor je het weet: “Waah!”

“O, lieve hemel! Woesh! Ik weet het, laten wij hem gewoon verbergen.”

“Wat is er aan de hand? Wat ben je aan het doen?”

¹⁶⁶ “Neem hem mee naar beneden. Je weet wat het bevel is. Zie, als die oude heksen met die lange neuzen langskomen, zullen zij onze baby nemen en hem doden. Dat is juist. Wij kunnen hem niet laten huilen.” Dus, o, het had wat—had wat ontbijt of eten nodig. De moeder neemt hem dus mee in de hoek, zij voedt hem, weet je. En dus, toen was hij in orde.

¹⁶⁷ Dus, enkele avonden later speelden zij met hem en: “Waah!” Daar ging hij opnieuw, weet je, begon te huilen. Daar ging zij heen, heel snel, en verborg—verborg hem heel snel zo. En beneden, helemaal achteraan, in een muur, had Amram een kleine plaats gemaakt waar hij de baby kon verbergen.

¹⁶⁸ En dan, voor je het weet, hoorden zij iets boven dat een geluid maakte. . . [Broeder Branham klopt op de kansel—Red.] “Pfffff! Weg!” Iedereen liep weg naar één plaats, zeiden: “Daar zijn zij. Dat zijn die oude heksen, met die oude lange vingers, geverfde vingernagels!” En de oude heksen waren daar aan het zoeken. En keken naar buiten door het raam, en zeiden: “Ja, dat zijn zij. Zij staan daar.”

[Broeder Branham klopt op de kansel—Red.] “Doe open!”

¹⁶⁹ Oude Amram wandelde ernaartoe, opende de deur, zei: “Wat willen jullie?”

¹⁷⁰ Zeiden: “U hebt een baby hierbinnen, en wij weten het. En wij gaan het meenemen.”

“Wij hebben geen baby om aan jullie te geven.” Dat hadden zij ook niet.

¹⁷¹ “Wij komen toch binnen om te gaan kijken. Wij zijn politievrouwen. Ziet u onze badges?” En dat is een. . . Is dat niet wat voor een vrouw om te zijn? Maar: “Wij zijn politievrouwen. Wij hebben het recht van de autoriteit!” Weet je, wij hebben die hier nu. En dus—dus dan halen ze, gaan binnen. Zij gaan binnen en keren de sofa om, en doen al de laden open, en werpen alles op de vloer, en nemen al het bedlinnen eraf en schudden het uit. En

gaan naar boven en vinden waar papa een kleine geheime plaats had. Overal gekeken, maar zij konden de baby niet vinden.

¹⁷² Konden de baby niet vinden, dus gingen zij naar de vrouw toe en vroegen. Wel, arme Jochebed stond daar, haar gelaat was bleek. Zij gingen ernaartoe, zeiden: “Kijk hier! Wij weten dat u een—een moeder bent. Wij kunnen het zien door hoe u eruitziet. Wij weten dat u een voedende vrouw bent, en wij weten dat de baby hier is. Wij zullen terug zijn. Wij zullen hem krijgen!” Daar gingen zij de deur uit. Sloegen de deur dicht, en daar gingen zij weg.

Zij zei: “O, o, wat kunnen wij doen? Wat kunnen wij doen?”

¹⁷³ Dus zei Amram: “Bid.” Is dat wat je moet doen? [De jongens en meisjes zeggen: “Ja.”—Red.] Is dat wat je moet doen? “Bidden! Laten wij bidden.”

“O, o, o! Ik weet niet wat—wat ik moet doen. O!”

¹⁷⁴ Dus, hij zei: “Nu, kijk, wees stil, en ga de baby weer voeden. Ik ga naar boven om te bidden.”

¹⁷⁵ Dus gaat hij naar boven en hij bidt. Hij zei: “Jehova, U hebt oren. Jehova, U hebt ogen. Jehova, U kunt horen. U kunt gebed verhooren. U hebt ons deze baby gegeven. U hebt ons Uw belofte gegeven. En U zult Zich aan Uw belofte houden, en U zult die baby bewaren. En ik ben ervan overtuigd!”

¹⁷⁶ Nadat hij gebeden had, werd hij heel moe; hij—hij viel gewoon zo omver en viel in slaap. [Broeder Branham bootst snurken na—Red.] Hij was zo moe! Had heel de dag gewerkt, en de hele nacht gebeden. Hij was moe. En weet u wat er toen gebeurde? Hij viel in slaap, en hij droomde een droom.

¹⁷⁷ Weet je, God spreekt ook in dromen, nietwaar? Zeker doet Hij dat. Ja, Hij doet dat. Hij kan het. Zie? En Hij spreekt in dromen.

¹⁷⁸ O, toen hij wakker werd, zei hij: [Broeder Branham klikt één keer met zijn vinger—Red.] “Dat is het! Ik had daaraan moeten denken. Dat is wat ik moet doen.” [Broeder Branham klopte vijf keer op de kansel.] “Ik ga gewoon niets erover zeggen.”

Daar ging hij de trap naar beneden. Hij zei: “Jochebed!”

“Ja, lieverd? O, ik ben zo moe. Ik kan niet slapen.”

“O, slaap maar. Slaap maar. Het is allemaal voorbij.”

“Hoe weet jij dat?”

“O, ik weet het gewoon. Ik heb gewoon vertrouwen!”

¹⁷⁹ In plaats dat pa die avond naar boven ging om te bidden, ging hij naar beneden naar de kelder. Hij was druk bezig daar beneden. Ik vraag mij af wat hij deed. Laten wij even naar beneden glippen om hem te zien. Ik zie hem daar beneden aan het . . . [Broeder Branham begint te neuriën en klopt terwijl hij doet alsof hij iets aan het bouwen is—Red.] “Baf, baf, baf.” [Broeder Branham neuriet.] Neemt dit riet en bekijkt

het goed, draait het rond om te zien of het goed is. [Broeder Branham neuriet.] Kleine Aäron ging die dag naar buiten en verzamelde een hele armvol ervan, legde ze neer in de kelder, weet je. [Broeder Branham neuriet.] “God neemt zorg voor u.” [Broeder Branham neuriet.] “Ouderwetse godsdienst, het moet allemaal waar zijn!” [Broeder Branham hamert op iets.] Bind hen eromheen.

Zij zei: “Amram, wat is er aan de hand met jou?”

“Halleluja! Niets, lieverd. Doe maar verder.”

¹⁸⁰ [Broeder Branham neuriet—Red.] “Het is de ouderwetse godsdienst.” [Broeder Branham hamert opnieuw.] “Het is de ouderwetse godsdienst.” Brengt dit *hierheen*, weet je. “Het is de ouderwetse godsdienst.” “Shhhhhhh,” verzegelt het helemaal dicht. “En het is goed genoeg voor mij! Geef mij deze oude . . .” Hij was iets aan het doen.

¹⁸¹ Weet je, nadat een week of twee voorbijgegaan waren, voor je het weet vroegen ze zich af wat hij aan het doen was.

¹⁸² Dus op een avond toen zij allen sliepen, glipt hij de trap op naar boven en brengt dit kleine ding naar boven, weet je. Hij haalde het *zo* omhoog. En hij brengt het naar boven. Hij doet de deken omhoog waar Jochebed zijn vrouw aan het slapen was, en hij glipte het onder de deken. En kleine Aäron en—en kleine Mirjam waren in slaap, weet je; o, zij was een lieflijk klein ding, dat kleine meisje, en zo ook kleine Aäron. Dus, hij stak het daaronder. Hij zei: “Jochebed, lieverd.”

¹⁸³ Zij zei: “Ben je zo laat ’s nachts in de kelder aan het bidden geweest, Amram?”

Zei: “Nee. Ik ben in de kelder geweest, God aan het prijzen.”

Zei: “Wat heb je gedaan?”

¹⁸⁴ Zei: “Ik wil het je vertellen. Nu, je weet dat die oude heksen terug zullen komen.”

“Ja.”

¹⁸⁵ “En ik wil je vertellen wat wij gaan doen.” Wij hebben de baby nu drie maanden gehad, en wij moeten ervanaf komen.

“O, Amram! Je moet wat gaan doen?”

“Wij moeten van de baby af.”

“Van de baby afkomen?”

“Ja.”

“O, wat ben je wreed!”

“Nee, ik ben niet wreed. Nee, nee, nee. Ik weet wat ik doe.”

¹⁸⁶ “Wat bedoel je? Wel, je bent dan even slecht als Farao. Onze baby wegdoen?”

“Ja, wij gaan de baby wegdoen.”

“O, dat kunnen wij niet!”

¹⁸⁷ “Luister nu. Als wij het bewaren, gaan wij hem verliezen. En als wij het aan Degene geven Die het aan ons gaf, zal Hij hem vinden.” Is dat juist? “Nu, als je hem bewaart, gaan wij hem verliezen.”

“Hoe ga je het verliezen?”

“Wel, die oude heksen gaan langskomen en hem pakken.”

¹⁸⁸ En kijk, als je die ziel bewaart en verder gaat zoals de wereld te leven, ga je het verliezen. De heksen van de hel zitten achter je na. En zo is dat. Al deze oude dwaasheid van de wereld en dingen daar, het zit je volledig achterna. Als je het bewaart, zal je het verliezen; maar als je het teruggeeft aan Degene Die het aan jouw gaf, zal je het vinden en het bewaren. Wat is het nu? Als wij het bewaren, wat doen wij? [De kinderen zeggen: “Verliezen het.”—Red.] Verliezen het. Als wij het aan Christus geven, doen wij wat? [“Bewaren het.”] Amen! Dat is goed. Nu, jullie hebben juist beantwoord.

¹⁸⁹ Nu, hij zei: “Jochebed, wij gaan hem verliezen als wij hem bewaren. Als wij hem dus terug—teruggeven aan Degene Die het aan ons gaf, dan zullen wij hem bewaren.”

¹⁹⁰ Nu, je hebt een ziel. En mama en papa, voor u hetzelfde. Maar als je het bewaart, ga je het verliezen. Dat is juist. De heksen van de hel zullen het nemen. Zij zijn er allemaal op zoek naar! Maar als je het teruggeeft aan Degene Die het aan jouw gaf, zal je het bewaren tot eeuwigdurend Leven. Halleluja! Amen! Excuseer, kinderen, 'k ben gewoon ouderwets genoeg om te juichen. Als je het bewaart. . . Laten we het zeggen, allemaal samen: [Samenkomst zegt het samen met broeder Branham—Red.] “Als je het bewaart, zal je het verliezen; als je het teruggeeft aan Degene Die het aan jouw gaf, zal je het bewaren.” Amen. Onthoud nu, geef het aan Hem.

¹⁹¹ Nu, laat ons kijken. O, zij begon te wenen. Zij zei: “O, wat ga je ermee doen?” zei zij.

“Kijk hier, ik wil je iets tonen.”

“Wat heb je daar onder mijn bed?”

Zei: “Laat mij het jouw tonen.” En hij trok het eruit.

“O, het is een kleine rietmandje!”

¹⁹² Het is een klein schip, is wat het is. Heeft geen roer, het heeft geen zeil, heeft geen kanonnen erop, en toch gaat het de meest dierbare lading vervoeren die ooit door een schip vervoerd werd, tot die tijd. Hoor het! Het heeft geen kapitein en geen bemanning. Broeder, ik ken ook zo'n Schip voor een volwassene!

¹⁹³ “O,” zei zij, “Am- . . . laat mij ernaar kijken, Amram, laat mij het zien.” Zij gaat daarnaartoe.

194 Zei: “Kijk hier, er zit een klein deksel op. Zie?” Hij tilde het kleine deksel op.

Zij zei: “Ugh! Het stinkt! Uh! Ugh! Tjonge!”

Zei: “Ja, het stinkt.

“Waarom?”

195 “Ik heb het vol met teer gegoten. Het is overal volledig bedekt met pek.” Pek is teer, weet je, dus, zij hadden het helemaal bedekt met pek. Dat is wat hij daar beneden kookte, en het bovenop die rieten goot. Hij had het met pek bedekt. Zei: “Zie, het water kan er dan niet inkomen. Zie, het is overal verzegeld.” En zei: “En het kan er gewoon niet inkomen, het water. Ik heb het helemaal met pek bedekt.

Zei: “Ugh! Ruikt slecht!”

196 Jullie kinderen weten wat teer is, wanneer zij de straten repareren: “O, dat afschuwelijke geur!” Maar het—het—het—het bewaart de . . . Het—het sluit alle barsten op de straat dicht. En zo doet dit het, het laat helemaal geen water door.

197 En dat is wat gebed doet voor de gelovige. Dat is wat dagelijks de wereld uit jou weghoudt, is wanneer je op je knieën neerstrijkt en zegt: “Heer Jezus!” En het Bloed komt neer, en Het verzegelt je helemaal zodat de duivel je niet kan krijgen. Zie? Dat is juist. Zie? Dus dan, o, vaak gaan mensen rond en zeggen dat het afschuwelijk is, maar, dat maakt niets uit, het houdt je veilig. Dat is de hoofdzaak, blij veilig. Zeggen dat je “ouderwets” bent, maar, dat maakt niets uit, het houdt je veilig.

“Wel,” zei, “wat gaan wij doen?”

198 “Goed,” zei hij, “ik zal je vertellen wat wij gaan doen. Wij gaan de baby nemen, en wij gaan een klein afscheid hebben. En wij gaan de baby nemen en hem hierin leggen, en hem buiten in de rivier de Nijl doen.”

199 “O! Nee! Nee! Nee! Amram, je kunt onze baby niet daar buiten in de rivier zetten.”

200 “Jawel! Jawel! Ik weet wat ik doe.” Zie, hij had een droom gehad, hij wist wat hij moest doen. Zie, God had hem geïnstrueerd. Hij wist wat hij moest doen. Hij bouwde dit, en hij zag dat het precies hetzelfde type was van de ark die Noach vroeger in zijn tijd gered had.

201 Dus zei hij: “Kijk hier, ik heb een klein gat gesneden, precies in de top ervan, zodat hij kan ademen. Zie, hij kan zonneschijn erdoorheen krijgen.

202 En weet je, de ark in de Oude Bijbel, helemaal daar in het verleden, het werd op dezelfde manier gemaakt. En het had een gat helemaal in de top ervan, zodat je kon binnenkijken, zie je, en waar hij omhoog zou moeten kijken.

203 Dus, dan, deze arme kleine baby, zonder naam, had zelfs geen naam; kleine baby zonder naam, en toch de schattigste kleine baby in de wereld.

204 De volgende avond, toen zij binnenkwamen, en zij wachtten tot ongeveer drie uur in de morgen, en toen... Hij loopt ernaartoe. En hij was klaar met bidden. Hij gaat ernaartoe en hij zei: "Nu, kom op, Jochebed, sta op!"

205 En dus maakten zij kleine Aäron en kleine Mirjam wakker. O, zij kwam naar hem toe en zij strekte haar armen uit, zij zei: "Papa!" Kleine Mirjam, zij zei: "Je gaat toch niet onze kleine baby broertje nemen, nietwaar, en hem in de Nijl zetten waar al die oude krokodillen zijn?"

206 En hij streefde haar kleine haar zo naar achter. En haar... Zij had mooie ogen, en mooi haar. En dus kustte hij haar op de zijde van de wang. Hij zei "Schat, het doet mij ook zeer. Het doet mij ook zeer, maar wij moeten dit doen."

207 Zie je, kleine meisjes en jongens, soms moeten wij dingen doen die ons een beetje zeer doen, maar wij moeten het doen, hoe dan ook. Wanneer de meisjes zeggen: "Hé, heb je ooit een sigaret gerookt?"

Zul je zeggen: "Nee."

208 "Wel, probeer er één! O, ik ben je vriend, weet je. Ja, proef het."

209 Maar jij, het kan misschien een beetje pijn doen, maar zeg: "Nee hoor. Ik wil het niet." Zie? Zie? "Ik wil het niet."

Zeggen ze: "Wil je met mij naar de show komen gaan vanavond?"

210 "Nee, nee. Nee hoor. Ik ga niet naar shows." Zie? Het kan misschien net een beetje pijn doen. Zie?

211 "O, jij bent gewoon een ouderwetse figuur." Geloof dat niet. 't Kan misschien een beetje kwetsen. Draai gewoon je hoofd ervan weg; dat is het juiste om te doen, zie je. Doe dat altijd, doe wat juist is. Begrepen.

212 En nu, wanneer de meisjes dit kleine oude ballet dansen spul leren of zo, en willen dat jij het doet; dan zeg je tegen hen: "Nee, nee." Jij doet het niet, zie.

213 "O, maar, het is hartstikke leuk." Het maakt jou niets uit hoe leuk het is. Jij wilt doen wat juist is, dus doe altijd wat juist is. Nu, onthoud dat gewoon nu. Je zult het niet vergeten, nietwaar?

214 Nu, nu wat deden zij? Zij namen dan de kleine baby, en kwamen daarheen. En kleine Aäron kwam erbij, hij zei: "Papa, wat ga je doen met onze baby?"

215 Hij zei: "Aäron, ga hier op mijn schoot zitten, schat." Zei: "Kijk, Aäron. Als wij de baby houden, wat gaan wij doen?" [Samenkomst zegt: "Hem verliezen."—Red.] "Hem verliezen.

Maar als wij de baby teruggeven in de handen van Hem die het ons gaf, wat zullen wij doen?” [“Hem houden.”] “Wij zullen hem houden.” Dat is juist.

“Maar hoe ga je het doen, papa?”

216 “Ik weet het niet. Ik weet niet hoe het zal worden gedaan, maar God gaat het doen.” Zie?

217 En dus toen plaatsten zij de kleine baby erin, en daar ging hij. En hier gaan zij nu, zij gaan naar de deur. Zij gaan naar de deur toe, hij kijkt *deze* kant uit langs de straat, *die* kant uit langs de straat. Er is nergens, niemand die komt. Zei: “Komaan, Jochebed. Komaan, Aäron. Kom, komaan, Mirjam. Laten wij gaan.”

218 Zij nemen de kleine ark en gaan naar de biezen bij de rivier. O, het is nog een lange tijd voor zonsopgang. En hier komt kleine Aäron, die daar achteraan kleine Mirjam vasthoudt, kleine broer en zus, zij waren aan het huilen. En arme kleine Jochebed, zij komt eraan, zegt: “Snik, snik, snik, snik.”

“Sh-sh-sh-sh-sh! Zij houden de straat in de gaten. Wees voorzichtig. Sh! Wees voorzichtig.” Gaan verder langs de straat. “Sh-sh-sh! Wees voorzichtig.” Dragen de kleine baby. En de moeder droeg de baby en—en papa draagt de kleine ark.

219 Zij komen beneden bij de rivier. O, het is een heel grote rivier, tweede grootste in de wereld, ongeveer. En dus dan, heel grote rivier, en snel, en gewoon vol van heel grote krokodillen en alligators. O, wat waren ze dik. Sjonge! Men had hen gevoed met al die kleine kinderen. Zij waren gewoon dik. En—en zij zegt, Jochebed zegt tegen Amram, haar man, zei: “O, wat als de alligators hem te pakken krijgen? Wat als de krokodillen hier hem aanraken?”

220 Zei: “Maak je geen zorgen. Als ze ooit hun neus in die teer steken, zullen zij er meteen bij weggaan, zie. Dat is de reden dat het stinkt, zie. Hij zal zijn neus omhoog steken,” zei, “hij zou geen menselijk vlees kunnen ruiken, dus zal hij weggaan. Die teer zal zo erg stinken dat ze ervandoor gaan. Het zal in orde zijn. Maak je geen zorgen.” Dus zij. . . En hebben het daar neergelegd, de kleine ark. En zij zei. . . “Nu, ga de baby voeden.”

221 Dus de moeder neemt de baby en voedt hem, en zij voedt de baby tot hij zijn ontbijt heeft gehad, vroeg in de ochtend. En dan heeft zij [Broeder Branham maakt een kussend geluid—Red.] het gekust. En zei: “Nu, Aäron, mag jij hem kussen.” En Aäron kuste hem. En dan, werd aan Mirjam gegeven, en zij kuste hem. En moeder kuste hem en: “O,” zij zei, “ik kan gewoon. . .”

222 “Nu, sh-sh-sh! Nu luister, wij moeten soldaten zijn. Zie? Wij moeten soldaten zijn. Willen jullie allen hem nu nog een keer kussen?” Allemaal kussen ze hem overal opnieuw. Dan plaatsen zij hem daarin.

223 En moeder had de kleine deken gemaakt en legde het erop, en een klein hoofdkussen. Zij legde hem daarop. Zij zei: “Mijn schat, kleine baby, God zegene je.”

“Sh-sh-sh! Nu, God zal ervoor zorgen. Maak je geen zorgen.”

224 Sloot het dekseltje dicht. En voor je het weet, begint vader zijn jas uit te trekken, zijn hemd uit te trekken. Hier gaat hij, uit in het water waden.

225 Wat denk je dat er in de Hemel gaande is rond die tijd? Halleluja! Weet je, wanneer dingen hier beneden gebeuren, is er iets dat Daarboven ook gebeurt. Amen! Ik kan God van Zijn Troon zien opstaan, ernaartoe lopen, zeggen: “Gabriël! Gabriël! Waar ben je?”

Gabriël zegt: “Hier ben ik, Heer.”

226 “Kom hier! ’k Ga je iets tonen!” Zei: “Al jullie Engelen, kom hier even rond, Ik wil jullie iets tonen. Ik heb mensen die Mij geloven. Ja, Ik heb mensen die Mij vertrouwen. Kom hier een ogenblik! Het is goed voor al jullie Engelen, kijk hiernaar. Kijk!”

“Waar is het?”

“Daar beneden. Kijk toe.”

“Ja, ja. Ja, ik zie het.”

227 “Kijk precies daar naar beneden. Zien jullie de rand van die—die—die papyrusplanten daar, die biezen en zo?”

“Ja.”

“Zien jullie daar!”

“Wat is het?”

228 “Daar is een man met zijn handen omhoog in de lucht, op zijn knieën, die op Mij roept. Daar is een huilende moeder en twee kleine huilende kinderen. Zij vertrouwen op Mij tot het allerlaatste einde. Gabriël, herinner je je toen je naar binnen ging? Herinner je je die man?”

229 “Ja, ik ontmoette hem die avond in de kamer en sprak met hem. Jaja.”

230 “Hij vertrouwt nog steeds op Mij. Ik heb mensen die Mij geloven! Ik heb mensen die Mij tot het einde zullen vertrouwen!” [Broeder Branham klopt zes keer op de kansel—Red.] “Zie je hem? Kijk naar hem.”

“Ja, o, is dat niet dapper!”

231 De vader loopt het water in, begint de kleine boot vooruit te duwen.

Ik kan Hem horen zeggen: “Gabriël!”

“Ja, Heer?”

232 “Roep tienduizend Engelen op het toneel. Geef hen onmiddellijk marsorders. Roep de legerscharen des Hemels naar

buiten. Zend hen allemaal op en neer langs de trapleuningen van de Hemel, en plaats hen allen overal langs de Nijl. Ik beveel dat geen krokodil die lading zal aanraken! Niets zal het aanraken! Laat zelfs geen stuk hout nabij komen.” Halleluja!

²³³ Gabriël zei: “Het zal gedaan worden.” Tjonge! Hij blies een bazuin! Tienduizend Engelen kwamen gevechtsklaar!

“De Stuurman. Waar zult U zijn, Heer?”

²³⁴ “Ik zal aan het andere einde zijn.” Hij is altijd aan het ontvangende einde. “Ik zal daar wachten aan het andere einde. Ik heb een doel. Wanneer mensen op Mij zullen vertrouwen, heb Ik iets, een doel; het zal in orde zijn met hen.” Goed, Hij gaat naar het andere einde toe.

²³⁵ Ik zie Mozes . . . of kleine Aäron en de anderen, terug de straat op gaan, wenend. “Sh-sh-sh-sh-sh! Let erop.”

²³⁶ En kleine Mirjam, zij staat nog steeds te kijken. Zij zei: “O! O!”

²³⁷ Zeiden: “Komaan Mirjam, het wordt daglicht. Komaan, de hanen kraaien de dag aan. Komaan, het wordt daglicht. Komaan, schat, laten wij gaan!”

²³⁸ Zei: “O, papa, papa! Alsjeblieft, nog één keer. Laat mij gewoon staan, laat mij het gewoon in het oog houden en laat mij zien wat er gebeurt. Ik zal na een poosje weer thuis zijn.”

²³⁹ “O,” [Broeder Branham knipt met zijn vinger—Red.] “dat is een goed idee, Mirjam. Dat is misschien wel goed. Ga jij daar maar staan en kijk wat er gebeurt.”

“In orde, ik zal—ik zal het in het oog houden.”

²⁴⁰ “Kom nou na een poosje snel naar huis. Ga gewoon kijken wat er gebeurt. En kom ons dan nieuws brengen over wat er gebeurt.”

“In orde, papa.” En daar gingen zij op weg, moesten zich haasten.

²⁴¹ Kleine Mirjam, zij staat daar en zij kijkt. Voor je het weet wordt het licht. “O, o, o, wat is dat dat daar aankomt? Het—het is een stuk hout. Nee. Is dat een alligator? O, hij draaide zich om.”

²⁴² Haha! Wat zag hij? Hij zag wat heel wat mensen niet zien. Zie je? Die kleine lading ging en dreef erdoorheen. Zij dachten dat het geen stuurman had; zij dachten dat het geen kapitein had. Het had er wel één. Zij kwamen er allemaal samen omheen.

²⁴³ Hier komt een kleine krokodil, die zegt: “O, kijk daar!” Hier komt hij aan, dreef er zo naartoe. Hij gaat . . . O, nee. Nee, nee. Hij kan niet dicht bij die lading komen.

Daarbinnen stond de vrijmaker, de bevrijder, drie miljoen Joden die vrijgemaakt moesten worden. [Broeder Branham klopt vijf keer op de kansel—Red.] Alle duivels in de hel konden hem

niet aanraken. Hij dreef af, deze kleine oude geteerde ark, verder de rivier op.

²⁴⁴ Voor je het weet komt het in een draaikolk terecht. “O!” zei Mirjam, “O! O! Kijk eens! Die draaikolk, kijk eens! Kijk eens hoe!” Voor je het weet, kwam het er ineens uit.

²⁴⁵ Dat is hoe het gaat. Wij komen soms in een draaikolk terecht, deze kleine boot. Maak je geen zorgen. Er is Iemand die over je waakt. “De Engelen van God zijn gelegerd rondom diegenen die Hem vrezen.” Hebben tienduizend ervan die nu op de marslijst staan.

²⁴⁶ Kleine Mirjam, zij gaat naar beneden, zij klimt over deze grote rots heen en zij glijdt er *zo* overheen. En zij rent verder, zij let op de ark. En gaat langs *hier* verder en gaat door deze hoop biezen. Na een poosje komt het daar vast te zitten. Zegt: “O! O, ik vraag me af!”

²⁴⁷ (Nu, haar papa vertelde haar, zei: “Laat nu niemand zien dat je daarnaar zit te kijken. Als iemand langs komt, gedraag je alsof je er zelfs niet naar kijkt, ga gewoon langs een andere weg verder. Niet—gedraag je alsof je er zelfs niet naar kijkt, blijf gewoon verder gaan.” “In orde,” zei zij.)

²⁴⁸ Zij gaat verder langs de oever. Het raakt vast. Voor je het weet, daar is een grote groep vissers. En zij gedraagt zich gewoon alsof zij slechts een klein meisje is dat voorbijwandelt. Rond tien uur 's morgens nu, weet je, zij bleef dus gewoon verder langs de rivier wandelen. En zij blijft een blik terug opzij werpen om te zien waar het naartoe gaat.

²⁴⁹ Na een poosje passeert zij een andere groep. Blijft het gewoon in het oog houden; gaat een beetje verder. Blijft steeds maar wat verder gaan.

²⁵⁰ Na een poosje komt zij bij een hele grote muur. “O, tjonge, het gaat hier naarbinnen achter deze muur!” Wat kan zij doen? Zij weet niet wat zij moet doen. Zij kan dus niet over de muur heen, daarom gaat zij het water in en stapt er *zo* overheen en kruipt erover. Zij komt eroverheen en zij blijft wandelen.

²⁵¹ Voor ze het weet bevindt ze zich in een prachtige tuin. Bloemen bloeien overal en het is *zo* mooi. Luister nu, even een ogenblikje. Nu, kijk, kleine meisjes. Mooie bloemen en o, de bomen zijn allemaal onderhouden. Het zag er *zo* mooi uit! Het is een park. “O,” zei zij, “kijk daar eens naar! O, tjonge! Ik ben in het paleispark, Farao's paleis, in het park. Wat ga ik hier doen? Als zij mij ooit hier betrappen, o, tjonge, wat zouden zij met mij doen?”

²⁵² En zij keek. Daar gaat de kleine ark, en het komt een beetje tot stilstand daar in het water en begint rond te drijven, daar in het water. Ik vraag mij af waarom. En zij hoort iemand praten. Zij glipt weer achter de struiken. Zij ging zitten en keek er *zo*

uit, weet je, kleine Mirjam begon naar buiten te kijken, om het te zien.

²⁵³ Als eerste, weet je, hier komen enige hele grote sterke donkere mannen die een baldakijn dragen, *zo* boven. En de dienstmaagden volgen erachteraan, en zij waren aan het zingen. En hier komt een vrouw, en zij heeft een grote gouden band rond haar hoofd met een grote slang met zijn mond wijd open (*zo*) ervoor. En zij is een aardig-uitziende vrouw, en zij komt eraan. Zij heeft hele mooie gewaden aan en allerlei. En ik hoor één van de dienstmaagden zeggen: “Uwe majesteit, denkt u dat het water vanochtend warm zal zijn?”

²⁵⁴ Mirjam zei: “Majesteit? O, dat móét koninklijk zijn, dus moet ik in het park zijn. En als zij mij hier betrappen, wat gaan zij met mij doen?”

²⁵⁵ Goed, zij nadert, en deze grote donkere mannen die de paal *zo* vasthebben, wandelt *zo* naar de rand van het water toe, en zij trekt haar schoenen uit. En één dienaar had de handdoeken en anderen hadden de zeep. En zij ging erheen voor haar ochtendbad. Zij gaat daar dus naartoe en zij begint—begint zich klaar te maken voor haar bad. Zij trekt haar schoenen uit. Zij zei: “Ik zal mijn tenen in het water steken en zien of het al warm is. O, het is precies goed, precies. . . Wat is dat daarzo?”

²⁵⁶ “O!” Mirjam, kleine Mirjam zei: “O! Uh-oh, zij heeft die ark gezien.”

“O,” zei zij, “is dat een krokodil?”

²⁵⁷ Een van die grote sterke mannen zei: “Wacht even, ik zal erachter komen.” Plens, plens, plens, waadt het water in. Pakt het *zo* vast, en loopt erin. Zei: “Uw majesteit!” Geeft het aan de dienaar. En de dienaar brengt het naar haar toe en geeft het *zo* aan haar, en zij zet het neer.

²⁵⁸ Zij zei: “Wat is het? Ugh, het stinkt! Helemaal bedekt met teer. Kijk hier, er is een gat aan de bovenkant.”

²⁵⁹ En Mirjam zei: “O! O, daar gaat mijn kleine broer! Daar gaat mijn kleine broer!”

²⁶⁰ En dus, zij deden het *zo* open. “O, het was een baby!” En het begon. . . De mooiste kleine baby in de wereld! En, o, een God Die haat zou kunnen veroorzaken, zou liefde kunnen veroorzaken; en al de liefde die Hij in het hart van een mens kon leggen, een moeder voor een kind, legde Hij in het hart van dat meisje. En zij—zij zei: “Het is één van de Heb-. . . ik weet wat het is. Het is die zieke vader van mij! Hij is zo gemeen! Hij heeft opgeroepen dat al die kleine Hebreeuwse kinderen gedood moeten worden. En één van die moeders heeft net haar baby uitgeworpen, in de verwachting dat het ergens zal landen, waar het ook mag zijn. O, wat is hij slecht! Wel, hij zal deze niet doden, want deze is van mij.” Jaja, zie je hoe God bezig is?

261 Zij pakte hem op en [Broeder Branham maakt een kussend geluid—Red.] zij kust hem. En de baby hilde. En toen het hilde, verwarmde het gewoon haar hart. Zij zei: “Arm klein ding.” Zei: “Ik zal hem nemen en ik ga hem noemen. . . Ik ga hem een naam geven.” En daar is waar hij zijn naam kreeg.

262 Wat was zijn naam? [Samenkomst zegt: “Mozes.”—Red.] Mozes. En *Mozes* betekent “uit het water genomen”. Zie?

263 Zij zei: “Nu, ik zal hem Mozes noemen, en hij zal mijn eigen baby zijn. Ik zal hem houden. Maar nu,” zei zij, “maar ik ben een meid, ik kan hem niet voeden. Ik—ik—ik er heb geen manier voor om hem te voeden.” Toen hadden zij deze flessen en zo niet. Vrouwen rookten geen sigaretten en zoals zij nu doen, zie je, en zichzelf vergiftigen. Dus, zei: “Wel, als je iemand kent. . .” Zei: “Wat—wat zal ik doen?” Dus zei zij: “Ik. . .”

264 Een van hen zei: “Ik zal het u zeggen, uwe majesteit, ik zal een voedster vinden voor uw baby.”

“O,” zei zij, “dat is heel goed.” Kleine. . .

265 Iets sprak, een Engel die daar bij de struik stond, zei: “Mirjam, daar is je gelegenheid! Daar is je gelegenheid!” Kleine Mirjam liep naar voor. Zei: “Zeg helemaal niets nu, verklap het niet. Ga naar voren en zeg dat je ‘een voedster zult vinden’ en ga je moeder halen.”

Goed, dus zei zij dat. Zij zei: “Uwe majesteit!”

266 Nu, gewoonlijk zou zij hebben gezegd: “Wat doe jij hier?” Maar, zie je, God bedekte het allemaal. Waarom? Hij had tienduizend Engelen in de mars. Zie? Zijn programma gaat lukken. Hij had tienduizend Engelen die daar stonden.

267 Dus, als eerste, weet je, zei: “Je. . .”

Zei: “Ja, kleine schat, wat doe jij hier?”

268 Zij zei: “Ik zag u gewoon met de baby.” Zei: “Ik weet waar er een leuke moeder is die voor uw baby voor u zou zorgen.”

269 Zij zei: “Ga haar halen en vertel haar dat ik haar driehonderd dollar per week zal geven om voor deze baby te zorgen, en ik zal haar een hele suite van kamers geven daar in het paleis. En als je weet waar er een Hebreeuwse vrouw is, die een zoogmoeder is, die deze baby kan zogen, deze is mijn baby.”

Zei: “Ja, uwe majesteit, ik zal u er één halen.”

270 Zei: “Nu, wacht even! Voordat je in het kasteel gaat, moet je een wachtwoord hebben. Zie, je kent het wachtwoord niet. Elke dag hebben wij een wachtwoord. Nu, het wachtwoord vandaag, weet je wat het was? ‘Een hooivork en een lading hooi.’” Zei: “Dat is wat je moet zeggen om door de poort te komen.”

271 Dus kleine Mirjam loopt trots naar huis, zo snel als zij kan gaan, en springt over de muur, langs de straat heen, en langs *hier*, en langs *hier*, en zo snel als zij kan gaan. Zij holt het huis binnen.

272 En—en Amram was net thuisgekomen, en Jochebed. En, o, wat waren zij droevig, vroegen zich af wat er gebeurde. Zij zei: “Mijn arme baby! Mijn arme baby!” Zij . . .

273 Hij zei: “Nu, luister gewoon.” Zei: “Ik kwam daar net een poosje geleden op straat, en die arme moeder heeft iedereen wakker gehouden, de hele dag lang. Zij zijn door heel deze buurt gekomen vanmorgen, en zij hebben het hoofd van iedere baby in de buurt kapotgeslagen.” En zei: “Hoe zij schreeuwden en huilden! Nu, ik weet het niet, jouw baby, waar het ook is. Waar onze baby is, God zal ervoor zorgen.”

274 Net toen hoorden zij er iets . . . [Broeder Branham klopt vier keer op de kansel—Red.] “O! O! Daar staan zij nu bij de deur.” Dus zij gingen ernaartoe en keken. Nee, het waren zij niet. Het was Mirjam.

275 Zij zei: “O! O! Mirjam! Kom binnen, schat! Wat gebeurde er met de baby?”

Zij zei: “Moeder, ik ben zo hongerig.”

Zei: “Maar wat gebeurde er met de baby?”

276 Zei: “Ik verhonger zowat, moeder.” Zei: “O, prijs de Heer! Halleluja! Ik verhonger zowat, moeder.”

Zei: “Maar wat gebeurde er met de baby?”

277 Zei: “Moeder, ik ben zo hongerig dat ik alles in het huis zou kunnen eten.”

278 Zei: “Wij zullen je iets te eten geven, maar wat gebeurde er met de baby?” [Broeder Branham klopt drie keer op de kansel—Red.]

279 Zei: “O, de baby is in orde, moeder. Geef mij iets te eten. O, ik ben zo gelukkig!”

“Maar wat gebeurde ermee?”

280 “Wel, geef me iets te eten, ik ben bijna verhongerd.” Zou je je dat kunnen voorstellen?

281 Zij zei: “Mirjam! Dit is jouw moeder en pa. Waar is de baby?” [Broeder Branham klopte drie op de kansel—Red.]

282 Zij zei: “Moeder, ik heb het je verteld. De baby, ik heb het gezien, en hij is veilig. Nu, moeder, geef mij iets om te eten; ik heb zo een honger. Weet je, ik—ik ben bijna op door de honger.” Net zoals jullie dat zijn als jullie thuiskomen van school, weet je; o, je moet gewoon iets hebben.

Dus, zij ging en haalde haar een boterham. Zei: “Vertel mij nu.”

283 En zij deed: “Yum, yum, yum,” aan het eten, weet je wel. Zei: “Moeder?”

Zei: “Ja, maar wat gebeurde er met de baby?”

284 “Wel,” zei, “moeder . . .” Zij vertelde haar verhaal. En zei: “Moeder, ga jouw beste kleren uit de kast halen, en maak jouw koffer klaar, want jij gaat voor de baby zorgen.” O! O! O!

“Wat?”

285 Als je het verliest, zul je het weer vinden. Klopt dat? Als je het bewaart, zul je het verliezen. Als je het geeft, het verliest, zul je het vinden. Klopt dat?

286 En kleine Mirjam at gewoon verder. Zei: “Ja.” Zei: “Je gaat vandaag naar het paleis. En niet alleen dat, maar je zult worden, zult driehonderd dollar per week gegeven worden, en de beste kamers in het land, om voor je eigen baby te zorgen.”

287 De eerste keer in heel de geschiedenis van de wereld waar een moeder ooit betaald werd om haar eigen kind te verzorgen. Zie je hoe God het doet? [Broeder Branham klapt drie keer met zijn handen—Red.] Halleluja! Haar eigen baby verzorgen, en kreeg driehonderd dollar per week ervoor en de beste kamers in het land. God doet dingen, nietwaar? Loont het zich om te bidden? [Samenkomst zegt: “Ja.”] Is het goed om te bidden? [“Amen.”]

288 Dus, zij maakte haar kleine koffer klaar. Wij zullen nu opschieten, wij gaan zo dadelijk sluiten. Dus wij. . . Zij maakte haar koffer klaar, en daar ging zij de straat op, zo snel als zij maar kon gaan. En als eerste, weet je, kwam ze; grote oude wachter die daar stond met zijn hele grote speer, zei: “Wie gaat daar?”

Zij zei: “Een hooivork en een lading hooi.”

“Ga voort.” Zie je hoe God dingen doet?

289 Ging naar de volgende wacht. Daar trok hij zijn zwaard, zei: “Wie bent u? Wie gaat daar?”

Zei: “Een hooivork en een lading hooi.”

Zei: “Ga voort.” Wel! Zie je hoe God dingen doet?

290 Gaat op, kijkt door het paleis; komt eraan, en al de koninklijke wachten komen buiten, trekken hun zwaarden. “Wie gaat daar?”

Zei: “Een hooivork en een lading hooi.”

“Ga maar binnen.”

291 Als eerste, weet je, komt er een man tevoorschijn, zegt: “Bent u de kleine dame waar hare majesteit op wacht?”

“Ja.”

292 “En is dit de zoogmoeder voor de baby die deze morgen werd gevonden?”

“Ja.”

293 Zei: “Wel, breng haar binnen.” Dus brengt zij de baby binnen. . . of brengt de moeder binnen.

294 En—en de—de kleine prinses komt tevoorschijn, en zij zei: “Weet u iets over baby’s?”

Zij zei: “Ja, uwe majesteit.”

Zij zei: “Kijk naar deze baby. Is hij niet mooi?”

“Ja, uwe majesteit. Ja.”

Zei: “Kunt u, weet u hoe een baby te zogen?”

“Ja, uwe majesteit. Zeker.”

295 “Wel,” zeiden zij, “ik zal u, uw loon, is driehonderd dollar per week.” Hm! Was God niet goed? En zei: “En u heeft de beste kamers in het paleis, en uw maaltijden zullen naar u gebracht worden. U hoeft er zelfs niet uit om uw eigen maaltijden te koken.” Zei: “Nu, hier is de baby, wees voorzichtig. Laat hem niet vallen.”

“O, maak u geen zorgen, dat zal ik niet doen. Maak u geen zorgen, ik zal hem niet laten vallen.”

“Neem de allerbeste zorg ervoor.”

296 “Maak u geen zorgen, dat zal ik. Het zal de állerbeste zorg krijgen.” Zeker, het was haar eigen, zie. “Ik zal het de allerbeste zorg geven.”

“U ziet dat het een mooie baby is?”

“Heel mooi,” zei zij.

“Goed.”

297 De deur ging toe, achter Mirjam, en moeder, en kleine Mozes. En toen de deur gesloten was, keek zij overal om zich heen. Zij zei: “Tsk-*tsk-*tsk!** En zij dacht dat je *haar* baby was. Ha-ha-ha-ha-ha!” O, tjonge! Zij aaide hem.

298 Wat had zij gedaan? Zij... Als zij hem behouden zou hebben, wat zou zij hebben gedaan? [Samenkomst: “Hem hebben verloren.”—Red.] Want zij gaf het terug aan Degene Die het aan haar had gegeven, en zij (wat?) heeft hem gevonden, en zij kan hem behouden. Nu, wat gebeurt er als wij onze ziel zouden verliezen... zouden bewaren, wat gebeurt er? [“We zullen het verliezen.”] En als wij het teruggeven aan Degene Die het aan ons gaf, wat zal gebeuren? [“Wij zullen het bewaren.”] Wij zullen het bewaren. Is dat juist?

299 Hoevelen van jullie allen zouden naar voren rondom het altaar willen komen om te bidden? Zou je het willen doen? Zou je willen dat Jezus voor je zorgt zoals Hij voor hen, kleine baby deed? Hoe... Laat al de kleine kinderen zich hier nu om het altaar bijeenkomen. Wil je het doen? Kom hier rondom, om het altaar heen knielen. Laten wij bidden, ieder van jullie. Al de kleine kinderen nu, kom hier naar voren. Vonden jullie mijn klein verhaal hierover mooi? [Samenkomst zegt: “Ja.”—Red.] Vonden jullie het mooi? Goed, kom nu dan maar om het altaar heen. Kom nu. Al jullie kleine kinderen, kom om het altaar heen knielen,

kniel gewoon maar neer, daar bij—daar bij het altaar. Dat is goed. Al jullie kleintjes achteraan, kom hier nu, wij gaan bidden. Goed. Willen jullie naar voren komen om te bidden. Kom naar voren en kniel rondom het altaar. Dat is goed. Nu, dat is goed. Dat is gewoon goed.

³⁰⁰ Nu, de moeders, wilt u ook komen, en papa's, wilt u allemaal knielen in het gangpad?

³⁰¹ Nu, ik wil iets hier aan jullie kleine kinderen vragen. Kijk. Geloof je dat Jezus je lief heeft net zoals Hij Mozes liefhad? Geloof je dat Engelen zo over je waken? Nu, God gaf je een ziel, nietwaar? Nu, als je jouw ziel bewaart, wat zal er mee gebeuren? [De kinderen zeggen: "Het verliezen."—Red.] Ga je het verliezen. Maar als je het teruggeeft aan Jezus deze morgen, wat ga je dan doen? ["Het bewaren."] Ga—ga je het bewaren. Je wilt het redden. Nu, je wilt je ziel redden, nietwaar? En je wilt opgroeien om echte moeders en echte dames te zijn, nietwaar; en echte mannen, predikers, enzovoort? Wil je dat niet? Nu, zo wel, geef dan je ziel aan Jezus. Zo doe je dat. Je zegt: "Lieve Jezus, dit is alles wat ik heb om aan U te geven, is mijn ziel, maar moge U over mij waken zoals U het bij Mozes deed."

³⁰² Nu, als sommigen van u ouderen ook willen komen knielen, sommigen van u moeders, misschien wilt u deze morgen hier knielen. Wel, het is open, ook voor u. Als u hierlangs wilt komen knielen. Dat is goed. Hier is een moeder die met haar kleine jongen komt. Zou er iemand anders zijn?

³⁰³ Een vader, papa, wie ook van u, als u een biddende man wilt zijn zoals Amram het was, kom, kniel ook.

³⁰⁴ Moeder, als u wilt zijn als Jochebed, wel, kom gewoon hiernaartoe, kniel ook.

³⁰⁵ Zeker, het is voor iedereen. Want (Wat?) u hebt ook een ziel. Als u het redt, wat zal er gebeuren? [Samenkomst zegt: "Verliest u het."—Red.] Verliest u het. En als u het teruggeeft aan Degene Die het u gaf, wat zal er gebeuren? ["Redt u het."] U zult het redden, tot eeuwigdurend Leven. Dat is juist. Komt u nu hier maar samen, ieder van u die dat nu wil, en laten wij gebed hebben met deze kleinen, en met ons, met allen nu.

³⁰⁶ Moederdag, een wonderbare dag. En vanavond misschien verander ik misschien mijn onderwerp om vanavond verder te gaan om te vertellen wat die moeder deed, hoe die moeder handelde. Zij was degene die haar kleine jongen opvoedde om heel Israël naar het beloofde land te leiden. O, zij was een echte moeder. Was zij niet een echte moeder? [De kinderen zeggen: "Ja."—Red.] Nu, jullie hebben ook een echte moeder, en moeder bidt voor jou. Hij was een echte papa. En papa bidt voor jou. En nu zullen wij allen samen gaan bidden, en Jezus vragen om ons te helpen.

Broeder Neville, zou u met ons willen komen knielen?

307 En laten wij allen onze hoofden buigen, overal. Nu, zuster Gertie . . . [De pianiste begint *Bring Them In* te spelen—Red.]

308 Dierbare Hemelse Vader, dit kleine, eenvoudige verhaal vandaag, over de dagen van weleer, waar een echte vader en moeder, een echte gelovige, tot U kwamen, en zij aanbaden U. Zij geloofden U. Er was een nood in het land in die tijd. En hoe weten wij dat er niet een moderne kleine Mozes is die hier knielt deze morgen! Hoe weten wij dat er niet een moderne kleine Mirjam is die hier ook knielde deze morgen, de profetes!

309 O Lieve Vader, deze kleine kinderen hebben U lief, en zij komen, knielend bij het kruis, erkennend dat zij een ziel hebben die gered moet worden, en zij geven het nu aan U. Want wij hebben net in Uw Woord gelezen: “Als u het verliest, zult gij het vinden; en als u het behoudt, zult u het verliezen.” En, Vader, zij willen hun ziel niet voor zichzelf houden. Zij willen niet voor zichzelf leven. Zij willen hun ziel aan U geven, zodat, door het te geven, zij Eeuwig Leven zouden vinden. Sta, sta het toe, Heer.

310 Zegene al deze kleine jongens en meisjes om het altaar heen. Zegene de moeders en vaders die hier zijn deze morgen. O, moge Uw liefhebbende genade en barmhartigheid op hen allen zijn. Vergeef ons, Heer, van al onze zonden en tekortkomingen. Neem ziekte weg uit ons midden.

311 Zend de Engelen! Halleluja! God, Die Gabriël beval, en tienduizend Engelen gingen in de mars, hoeveel meer Engelen kwamen er rondom toen zij deze arme kleine kinderen bij dit altaar vanmorgen zagen knielen! Overal om dit altaar toe en door deze kerk heen, staan de Engelen van God. De opnemende Engel is hier en schrijft hun namen in een Boek neer. Zij zijn hun ziel aan het verliezen, zodat zij het in Christus kunnen vinden! Sta het toe, Heer.

312 Moge vanaf deze dag aan hun kleine levens zo zoet en nederig zijn. Mogen zij gehoorzame kinderen aan hun ouders zijn en aan hun Hemelse Vader, tot de dag dat U hen naar Huis roept. Leid hen in hun kleine boot, door elke draaikolk heen. Iedere keer dat het vast komt te zitten in de struiken, mogen de Engelen van God het eraf duwen tot in de vloeiende stromen van Gods liefde. Sta het toe, Heer. En aan het eind van de weg, mogen zij een liefhebbend Thuis vinden, en hun moeder en hun geliefden daar in Glorie, waar God in de poort staat om te verwelkomen, op die dag. Sta het toe, Vader.

313 Vergeef ons al onze zonden en overtredingen. En help ons om vanaf deze dag geheel de Uwe te zijn. Wij dragen deze kleine kinderen op in Uw handen nu. En deze moeders met hen, Heer, dat zij de juiste soort moeders zullen zijn op deze Moederdag, deze tijd ter gedachtenis die aan moeders wordt gegeven. En mogen zij vanaf deze dag betere moeders zijn. Mogen de kinderen betere kinderen zijn. Mogen wij allen beter zijn, Heer, en U

dienen op grotere wijze. Sta het toe, Vader, want wij vragen het in Jezus' Naam. Amen.

Nu, laten wij een klein refrein zingen.

³¹⁴ Geloof je dat Jezus je redde? Wil je dat Jezus nu over je waakt, terwijl je opstaat? Steek je hand nu zo omhoog naar Hem. Ik wil dat je omdraait naar papa en moeder en naar iedereen. Draai je om *deze* kant uit. Nu, kijk hier, moeder en papa. Al jullie kleine meisjes en jongens, sta op. Nu, hoevelen aanvaarden Jezus als je Redder, en je gaat in Jezus vertrouwen van nu af aan, om voor je te zorgen zoals Hij het deed voor kleine Mozes, laat ons je handen zien gaan. Ieder van jullie. Dat is goed! Nu, wat gebeurde er? Als je je ziel behoudt, ga je wat? [Samenkomst zegt: "Het verliezen."—Red.] Het verliezen. Maar als je het aan Jezus geeft, wat zal er gebeuren? ["Het behouden."] Je zult het behouden. Nu, wat als Jezus jou nu deze morgen heeft? En je behoort aan Jezus nu, nietwaar? Je bent Jezus' zijn kleine jongen en meisje.

³¹⁵ Kijk naar deze kleine kerels die hier met tranen staan. Vertelt u mij dat God dat niet weet? Amen. De mannen en vrouwen van morgen! Sta op.

Breng ze binnen van de velden van zonde;
Breng ze binnen, breng ze binnen.
Breng de kleintjes tot Jezus.

"O, hoe lief heb ik Jezus!" Komaan nu!

O . . . (ieder van u) . . . hoe lief heb ik Jezus,
(steek onze handen omhoog nu)
O, hoe lief heb ik Jezus,
O, hoe lief heb ik Jezus,
Omdat Hij mij eerst liefhad.

³¹⁶ Is dat niet mooi? Nu, *Jezus heeft de kleine kinderen van de wereld lief*. Geef ons het akkoord, zuster. Nu, draaien jullie je allen om in deze richting, naar mij toe, kleine meisjes. Ik wil zingen: *Jezus heeft de kleine kinderen van de wereld lief*. Hoevelen kennen het? Goed, laten wij nu zingen.

Jezus heeft de kleine kinderen lief,
Al de kinderen van de wereld;
Rood en geel, zwart en wit, zij zijn dierbaar in
Zijn zicht,
Jezus heeft de kleine kinderen van de wereld
lief.

³¹⁷ Nu, jullie zijn allemaal in het leger nu. Wisten jullie dat? Weten jullie dat jullie in Gods leger zijn? Nu, kijk rechtstreeks naar mij toe nu. En zing dit met mij nu, want jullie zijn soldaten nu. Weet je dat? Soldaten van het kruis! Nu, *Ik zal misschien nooit* . . . Kent u die? Goed. Goed, lang geleden, oude zondagsschool lied dat ik heb geleerd.

Ik zal misschien nooit . . .

Nu jullie, met mij nu. [Broeder Branham maakt gebaren terwijl hij de woorden zingt van *Ik ben in het leger des Heren*—Red.]

Ik zal misschien nooit in de infanterie
marcheren,
In de cavalerie rijden, met de artillerie
schieten;
Ik zal misschien nooit over de vijand vliegen,
Maar ik ben in het leger des Heren.

Ik ben in het leger des Heren,
O, ik ben in het leger des Heren!

Komaan, met mij nu. Allen samen nu. Nu!

Ik zal misschien nooit in de infanterie
marcheren,
In de cavalerie rijden, met de artillerie
schieten;
Ik zal misschien nooit over de vijand vliegen,
Maar ik ben in het leger des Heren.

³¹⁸ Geloof je dat je dat op je eigen kunt zingen? Kom hier naar voren, meisje, kom hier naar voren. Nu, ik wil dat je allemaal dezelfde gebaren gaat maken als ik. Kom hierlangs achter het altaar nu. Kom hiernaartoe. Ieder van jullie, kom gewoon hiernaartoe waar ik ben, zie. Marcheer hier voor; niemand blijft weg van het altaar. Kom hiernaartoe bij mij. Zo, ja. Juist. Precies zo. Keer je nu zo om, kijk naar dit gehoor, zo. Zo, ja. Ik wil u tonen wat fijne kleine jongens en meisjes dóén nadat zij Jezus leren kennen. Nu, kom hier naar achter, jongens en meisjes. Nu, jullie zijn. . . Zo, ja. Nu, kijk daar eens.

³¹⁹ Wanneer ik nu zeg: “Ik zal misschien nooit in het leger marcheren,” moeten jullie. . . “in de infanterie marcheren,” moeten jullie ook marcheren. Wanneer ik zeg: “Ik zal misschien nooit in de cavalerie rijden,” doen jullie hetzelfde wat ik doe. Nu, blijf bij mij vandaan, ver naar achteren nu, om plaats te maken. Ver terug, ver terug, nu zijn jullie klaar. Nu, komaan, laten wij het zingen. [Broeder Branham en de kinderen maken bewegingen terwijl ze zingen—Red.]

Ik zal misschien nooit in de infanterie
marcheren, (Let op!)
In de cavalerie rijden, met de artillerie
schieten;
Ik zal misschien nooit over de vijand vliegen,
Maar ik ben in het leger des Heren.

O, ik ben in het leger des Heren,
Ik ben in het leger des Heren! (Klaar!)

Ik zal misschien nooit in de infanterie
 marcheren,
 In de cavalerie rijden, met de artillerie
 schieten;
 Ik zal misschien nooit over de vijand vliegen,
 Maar ik ben in het leger des Heren.

320 Amen! Sta maar even stil. Hoevelen vinden dat leuk? Zeg:
 "Amen."

321 Nu, Hemelse Vader, zegen deze kleine kinderen vandaag. Zij
 zijn van U, Heer. Zij hebben hun levens aan U gegeven. Zij horen
 het verhaaltje over Mozes en hoe U hem beschermde. Zij horen
 over een goede moeder en een goede papa die hen hielpen en hen
 opvoedden. En zo hebben deze kleine kinderen goede moeders en
 papa's. En ik bid, Vader, dat u over hen zult waken en hen langs
 de stroom van de tijd sturen, en mogen de Engelen van God hen
 beschermen. Geef . . . En dan aan het ontvangende einde zijn, om
 hen in de laatste dagen te ontvangen, Heer, in Uw Koninkrijk. Wij
 vragen het in Christus' Naam. Amen.

322 Nu mogen jullie teruggaan naar jullie stoelen en papa en
 moeder vertellen hoe goed jullie je voelen. Amen.

323 "Al de dagen van hun zwerven werden zij geleid." (Kent u
 dat ook?)

. . . van hun zwerven werden zij geleid,
 Naar het land van de belofte toe werden zij
 geleid;
 Door de hand van de Heer in leiding zeker,
 Werden zij gebracht naar Kanaans kust.

Iedereen!

Het teken van het vuur 's nachts,
 En het teken van de wolk overdag,
 Die eroverheen hing, net voorop,
 Terwijl zij reizen op onze weg,
 Zal een gids en leider zijn,
 Tot de wildernis achter ons ligt,
 Want de Heer onze God op Zijn eigen goede tijd
 Zal ons uiteindelijk naar het licht leiden.

324 Hoevelen zijn ziek deze morgen en willen gebed? Laat ons
 uw hand zien. Omdat wij wat laat zijn zullen wij misschien onze
 genezingsdienst uitstellen tot vanavond en nu slechts een woord
 van gebed aanbieden omdat wij wat laat zijn.

325 Hebben jullie genoten van het verhaaltje? [Samenkomst zegt:
 "Amen!"—Red.] Denkt u dat het goed was voor de kleine kindjes?
 ["Amen!"] Ja. Wij—wij gaan vele keren aan hen voorbij. Wij
 zouden dat beter niet doen. Zie, ik krijg nooit een gelegenheid
 om zondagsschool te onderwijzen, en deze morgen was een

gelegenheid om tot hen te spreken. Ik wilde u niet uitputten, maar ik wilde u dit kleine verhaal vertellen.

³²⁶ Onthoud, kleine kinderen, dat is niet zomaar een verhaal dat je overal leest. Dat is Waarheid. Dat is de Waarheid! God deed dat. En Hij is met *jullie* nu. In orde.

³²⁷ Laten wij nu onze hoofden buigen terwijl wij ons afsluitingslied rustig zingen: “Neem de Naam van Jezus mede, als een schild tegen elke vijand.” Goed.

Neem de Naam van Jezus mede,
Kind van kommer, zorg en smart.

LES OVER MOZES DUT56-0513
(Teaching On Moses)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gepredikt op zondagmorgen 13 mei 1956 in de Branham Tabernacle in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2020 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org